

பஐகோவிந்தம்

(வாழ்க்கையின் உண்மைத் தத்துவம்)

ஸ்ரீ ஆதிசங்கர் அருளியது

புரக்ஞன்

நூல் விளக்கம்

நூலின் பெயர்	:	பஐகோவிந்தம்
ஆசிரியர்	:	ஸ்ரீ ஆதிசங்கரர்
தெளிவுரை	:	ப்ரக்ஞன்
வெளியீடு	:	பராபரம்
வகை	:	உபதேசம்
முதற்பதிப்பு	:	2019
பக்கங்கள்	:	120
கணிணி அச்சு	:	ஓம் கிராபிக்ஸ்
விலை	:	அக விழிப்பு

பஐகோவிந்தம்

பஐகோவிந்தம்

(வாழ்க்கையின் உண்மைத் தத்துவம்)

ஸ்ரீ ஆதிசங்கரர் அருளியது

தெளிவுரை

புரக்ஞன்

முன்னுரை

பக்தியும், ஞானமும் ஒருவனின் இரண்டு கண்களைப் போன்றது. ஒன்றில்லாமல் மற்றொன்றின் உதவியால் காட்சிகளை முழுமையாகக் காண முடியாது.

ஆகவே, ஒரு கண் இன்றி, மற்றொரு கண்ணின் மூலம் மட்டும் காட்சிகளைக் காண முயற்சிப்பது, கண்கள் இரண்டு இருந்தும், ஒரு கண் குருடனாய் வாழ விரும்பும் விவேகமற்ற ஒருவனின் விளையாட்டைப் போன்றது அவனது அந்த அறியாமை நிலை எனலாம்.

அதுபோன்று பக்தி இன்றி, ஞானத்தை மட்டும் அடைய முயற்சிப்பதும், ஞானம் இன்றி பக்தியை மட்டும் செய்து வருவதும் மிகப்பெரிய அறியாமை என்றே கூறலாம். ஞான மார்க்கமும், பக்தி மார்க்கமும் ஒன்றுக் கொன்று பொருத்தமில்லாதது என்று பலரும் பல விதமாகக் கூறக் கேட்டிருக்கிறோம்.

இது அறிவிலிகளின் அறியாமைகள்தானே தவிர, அவர்களது அனுபவமற்ற அஞ்ஞான கருத்துக்களுக்கு ஆட்சேபனை கூறுவதினால், அவசியமற்ற மன உழைச்சல் உள்ளாகக்கூடும் என்பதினால், அவைகளைத் தவிர்ப்பது நலம்.

பக்தி என்பது ஞானத்திற்கான முதல் படி ஆகும். ஒருவனை ஞானத்தில் கொண்டு சேர்க்காத பக்தி பயனற்ற பக்தி என்றுதான் கூற வேண்டும்.

ஒருவனது 'பக்தி' சகுண பக்தியாக இருக்கும் பொழுது, அதாவது, உருவங்களை வழிபடுகின்ற பொழுது, அவனிடம் இறைவன் வேறு, நான் வேறு என்ற இருமைகளுடன் கூடிய 'துவைத புத்தி' என்பது இருக்கத்தான் செய்யும்.

அதே 'பக்தி' நாளடைவில் இறைவன் மட்டுமே இருக்கிறான் என்ற நிர்குண பக்தியாக (உருவமற்ற நிலை) மாறும் பொழுது, பக்தனாக்கும், பகவானாக்கும் இடையிலான வித்தியாசம் மறைந்து, அங்கு ஏகத்துவம் (ஒன்றே) உண்டாகி விடுகின்றது. பக்தி மார்க்கத்தில் பக்தனும், பகவானும் என இருவரும் இருப்பது உண்மைதான்.

ஆனால், ஆழமான பக்தியின் வெளிப்பாடு, அந்த பக்தனையும், பகவானையும் உள்ளத்தால் ஒருங்கிணைத்து விடுகிறது. பகவானை சரணடைந்த பக்தன் ஒருபொழுதும் பகவானிடமிருந்து பிரிந்து, தனியாக இருக்க முடியாது. உலகறிந்த அத்வைதிகளான சுகர், மதுசூதன சரஸ்வதி, சதாசிவ பிரம்மேந்திரர் போன்ற மிகச் சிறந்த மகான்கள் மகத்தான பக்திமாண்களாகத் திகழ்ந்தனர்.

அவ்வாறே, தற்பொழுது நம்மிடையே வாழ்ந்து வந்த மகான்களில் இராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸர், ரமண மஹரிஷி, வள்ளலார் மற்றும் பெரியவா என்கின்ற சந்திரசேகர சரஸ்வதி சுவாமிகள் போன்றவர்களும் பக்தியில் சற்றும் இளைத்தவர்கள் அல்ல. அதேசமயம் ஞானத்தில் மிக, உயர்ந்தநிலையில் உள்ளவர்களாகவும் இருந்தார்கள்.

அதுபோன்றே, மறுபக்கம் தாயுமானவர், அருணகிரிநாதர், மணிவாசகப்பெருமான் போன்ற மிகச் சிறந்த பக்திமாண்கள்கூட, இருமைகளற்ற ஒன்றேயான அத்வைதத்தை சிந்தாந்தத்தை ஏற்றுக்கொண்டு அதைப் போற்றி புகழ்ந்துப் பாடியுள்ளார்கள். அத்வைதம் என்றால், ஒன்றைத்தவிர வேறு இல்லை என்பதுதான்.

அப்படியென்றால் யார் யாருக்கு உபதேசம் செய்வது? ஸர்வம் பிரம்மமே என்றிருக்கையில் உபதேசிப்பவர் யார்? உபதேசம் பெறுவது யார்?

ஆகவே, ஞானமார்க்கத்தை உபதேசிப்பவர்கள் பக்தியைக்குறித்து பேசக்கூடாது என்பது போன்ற ஏற்றி வைக்கப்பட்ட எண்ணங்கள் எல்லாமே, அவர்களது அறியாமையினால் உண்டாவதுதான் என்கிறார்கள் அந்த பரம சைதன்யத்தை தன்னில் தானாய் தன் உள்ளத்தில் உணர்ந்துக் கொண்ட உத்தமர்கள்.

மேலும், பகவத்கீதையை படிக்கும் பொழுதும் அல்லது யோகவாசிஷ்டத்தில் வசிஷ்டர் இராம பிரானுக்கு வழங்கும் உபதேசங்களை கேட்கும் பொழுதும், அவ்வாறே, பகவான் ஸ்ரீதத்தாத்ரேயரின் அவதூதகீதை மற்றும் ஸ்ரீ திரிபுர ரகசியம், இத்துடன் தாயுமானவரின் பக்திப்பாடல்கள், அத்துடன் பகவான் ஆதிசங்கரரின் விவேக சூடாமணி என எதைக் கற்றாலும், கேட்டாலும் இந்தப் படைப்புக்கள் எல்லாமே அந்த ஏக இறைவனை அறிவதற்குத் தடையாக உள்ள மனதின் 'மாயை' திரையைக் கிழித்து, அதற்குப் பின்னால் உள்ள அந்த உன்னத உத்தமனை உணர வைக்கின்ற உயர் ஞானப்பாதைக்கு அந்த சாதகனை

அழைத்துச் சென்று, அவனுக்கு அத்வைத ஞானத்தை ஊட்டுகின்ற உன்னதமான படைப்புகள் என்றால், அது மிகையாகாது.

இதுபோன்ற படைப்புக்கள் அனைத்தும் ஒருவனை அறியாமையிலிருந்து விடுபட வைக்க மஹான்களின் கருணையினால் கிடைக்கப் பெற்றவைகள். அத்தகைய மஹான்கள் அனைவரும் அனுபவத்தின் கொடுமுடியை தொட்டவர்கள்.

ஆகவே, அவர்களது நேரடி அனுபவத்தின் வாயிலாகவே ஞானத்தை உபதேசிப்பவர்கள் என்பதினால், அவர்கள் பக்தி செய்து அடைந்த அனுபவங்கள் ஞானத்திற்கு பொருந்தாதவைகள் என்று பேதமை புத்தியுடன் புலம்பிக் கொண்டிருப்பவர்களை எண்ணிப் பரிதாபப்படுவதைத் தவிர, வேறு ஒன்றும் செய்வதற்கில்லை. நம்முடைய வாழ்க்கையை நாம் எப்படி வாழ வேண்டும் எனத் திட்டவட்டமாகப் பார்க்கப் பழக வேண்டும். அதற்கு வாழ்க்கையின் உண்மைத் தத்துவம், அல்லது வாழ்க்கையின் நியதி என்ன? என்பதை அவசியம் ஆராய வேண்டும்.

பஜகோவிந்தம்

அதை ஞானிகள் சான்றிதழுடன் தந்தால்தான் அவைகள் நமக்கு ஏற்கக்கூடியதாகவும் இருக்கும் என்பதினால், அவர்களது அரிய கருத்துக்கள் கொண்ட அள்ள, அள்ள குறையாத பொக்கிஷத்தை உங்களோடு பகிர்வதில் பெரு மகிழ்ச்சி அடைகின்றேன்.

அந்த வகையிலே, தமது சிறு வயதிலேயே ப்ரஹ்மசர்ய ஆச்ரமத்திலேயே சன்யாஸியாகி, தனது 32 வருட வாழ்வுக்குள் மஹா ஞானியாகி, அத்வைத சித்தாந்தத்தை நிலைநாட்டி, ஸர்வக்கு பீடத்தில் அமர்ந்து, சனாதன தர்மத்தை இந்த உலகிற்கு எடுத்துக் காட்டி, பாரத தேசத்தின் நான்கு பக்கங்களில் காஞ்சி மடங்களை ஸ்தாபித்து, நம்முடைய ஸனாதன தர்மத்தைக் காக்கும் பொறுப்பை அனைவரிடமும் தந்து, தனது 32-வது வயதில் நிர்வாணமாகிய பகவான் ஸ்ரீ ஆதிசங்கர பகவத்பாதாள் அவர்கள் அருளிய இந்த "பஜ கோவிந்தம்" என்ற திவ்ய காவ்யத்தைப் போன்ற மிகச்சலபமாகப் பலரும் பின்பற்றக்கூடிய படிப்பனைக் கொண்ட சான்றிதழ் வேறு இருக்க முடியுமா?

எனவே, நம் வாழ்வின் தவறான நோக்கம் நம்மை எங்கு கொண்டு செல்லும், சரியான நோக்கம் நம்மை எப்படி வாழ வைக்கும். அத்தகைய வாழ்க்கை

பஜகோவிந்தம்

என்பது என்ன?, அவ்வாறு வாழும் முறை யாது?, அதனால் நமக்கு நிகழும் பலன்கள் யாது?, என எல்லாவற்றையும் எளிய தத்துவங்களாக இந்த "பஜகோவிந்தம்" என்ற காவியத்தில் எளிமைப்படுத்தித் தந்துள்ளார் பகவான் ஸ்ரீ ஆதிசங்கர பகவத்பாதாள்.

அதில் தந்துள்ள தத்துவங்களைச் சரிவர கிரஹித்து, அவைகளை அயராது சரியாக நாம் நம் வாழ்க்கையில் பின் பற்றினோமானால், நம் வாழ்க்கை முறை மிகச்சீரும் சிறப்புமாக அமைந்து, அனைத்து மேன்மைகளும் பொருந்திய ஆற்றலும், அமைதியும் அமைந்து நம்மை 'ஜீவன்முக்தன்' என்ற உன்னத நிலைக்கு உயர்த்த வேறுதுவாகும் என்பதில் எள்ளளவும் சந்தேகமில்லை.

நன்றி!

என்றும் அன்புடன்,

ப்ரக்ஞன்.

பஜகோவிந்தம் – ஒரு அறிமுகம்

ஐகக்குரு எழுதியவற்றில் மிகச்சிறியது இந்த கிரந்தம் ஆகும்.

அதேசமயம், கடுகு சிறுத்தாலும், அதன் காரம் குறையாது! என்பது போன்று, அந்த ஸ்ரீ ஆதிசங்கர பகவத் பாதாள் அவர்களின் நாவிலிருந்து உதிர்ந்து விழுந்த ஒவ்வொரு முத்துக்களும் ஒப்புயர்வற்றது என்கின்றபோது, அவ்வாறு சிதறிய சில முத்துக்களின் எண்ணிக்கையில் மிகக் குறைவாக இவைகள் இருந்தாலும், மற்ற பாஷ்யங்களுக்கு எவ்விதத்திலும் குறைந்ததில்லை இந்த பஜகோவிந்தம் எனலாம்.

முப்பத்தியொன்று சுலோகங்களின் மூலமாக வேதங்களின் சாரத்தை வெகு சிறப்பாக நமக்கு ஊட்டி விடுகிறார் நம்முடைய ஐகக்குரு.

'இகலோக வாழ்க்கையின் நோக்கம் என்ன?'
'எது சத்தியம்?' **'நித்திய சாந்தி பெறுவது எப்படி?'**

போன்ற அடிப்படை கேள்விகளுக்கு "பஜகோவிந்தம்" மிக அழகாக பதில் தருகின்றது.

பஜகோவிந்தம் உருவானதற்கு ஒரு கதை கூறப்படுவதுண்டு.

காசியில் ஜகத்குரு கங்கையில் நீராடி விட்டு தனது சீடர்களுடன் சென்று கொண்டிருந்த பொழுது, கங்கைக்கரையில் வயதில் முதிர்ந்த பெரியவர் ஒருவர் சமஸ்க்ருத இலக்கணப் பாடத்தை 'டுக்ருஞ்சுரணே', 'டுக்ருஞ்சுரணே' என்றவாறு சாஸ்திர வியாகரணத்தை (இலக்கண விதிகளை) மிகவும் கஷ்டப்பட்டு மனப்பாடம் (மனனம்) செய்துக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டார்.

குரு சிரேஷ்டரின் மனதில் அந்த வயதான பெரியவர் மீது அனுதாபம் உண்டாகியது. இல்லாவிடில், இவ்வளவு அருமையான இந்த "பஜகோவிந்தம்" நூல் நமக்குக் கிடைத்திருக்காது.

இந்த வயதான காலத்திலே பகவனை நினைத்து 'ராமா', 'கிருஷ்ணா' என்று கூறிக்கொண்டு இருக்காமல், தன்னுடைய வயிற்றுப் பிழைப்பிற்காக இதுப்போன்று சாஸ்திர இலக்கணங்களை கற்று,

பஜகோவிந்தம்

மற்றவர்களுக்கு அதைக் கற்பித்துக் கொண்டு, அதன் வாயிலாகத் தன்னுடைய லௌகீக தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்துக் கொண்டும் தனக்கு கொடுக்கப்பட்ட பொற்காலத்தை இப்படி வீணடிக்கின்றாரே என்ற ஆதங்கத்தில் பகவான் ஆதிசங்கரர் பாடிய பாடல்கள்தான் "பஜகோவிந்தம்" என்ற இந்த உலகப் பிரசித்தி பெற்ற காவியம் ஆயிற்று.

பஜ கோவிந்தம் என்பது ஆதிசங்கரர் இயற்றிய ஏராளமான துதிகளில் ஒன்று.

31 பாடல்கள் உடைய இந்த துதியில் முதல் 12 ஸ்லோகங்கள் ஆதிசங்கரரால் இயற்றப்பட்டவைகள் என்றும், மற்றவைகள் அவருடன் சென்ற சீடர்கள் சிலராலும், மற்றோராலும் பாடப்பட்டவைகள் என்றும் கூறப்படுகிறது.

எளிய சமஸ்கிருதத்தில் அரிய கருத்துகளைக் கொண்ட இந்த பாட்டின் உண்மையான பெயர் வேறு!

அது, பஜ கோவிந்தம் *அல்ல!*

'மோகத்துக்கு (ஆசைக்கு) சம்மட்டி அடி' கொடுக்கும் பாடல் என்பதால், இதை 'மோக முக்கர்' என்றும் அழைப்பர்.

31 பாடல்களில் முதல் 12 பாடல்கள் வரை பகவான் ஸ்ரீ ஆதிசங்கரரால் இயற்றப்பட்டதால், அந்த 12 பாடல்கள் கொண்ட தொகுதிக்கு 'த்வாதஸ மஞ்சரிக ஸ்தோத்ரம்' என்று பெயர். மற்ற பாடல்கள் அனைத்தும் அவர்களுடைய சீடர்கள் பாடிச் சேர்த்த பகுதிக்கு 'சதுர்தஸ மஞ்சரிக ஸ்தோத்திரம்' என்று பெயர்.

ஆக மொத்தம், 31 பாடல்களுக்கும் பொதுவான பெயர் 'பஜ கோவிந்தம்' ஆகும். இந்த 4 வரிகள் கொண்ட பாடல்கள், பஜ கோவிந்தம் என்று தொடங்கப் படுவதால், அந்த நூலுக்கே அந்த வரிகளின் பெயரில் – **பஜ கோவிந்தம்** என்று அமைந்து விட்டது.

இந்த 'பஜகோவிந்தம்' பாடல் வரிகளை கர்னாடக சங்கீதத்தில் சரித்திரம் படைத்த நாயகி, திருமதி எம். எஸ். சுப்புலக்ஷ்மி அம்மையார் போன்றவர்கள் பாடி உலகளவில் பிரசித்தி பெற வைத்தார்கள். அத்துடன், இந்த 'பஜகோவிந்தம்' பாடல்

பஜகோவிந்தம்

வரிகளுக்கு மூதறிஞர் இராஜாஜி போன்ற பெரியவர்கள் பலர் விளக்கவுரை எழுதியுள்ளார்கள்.

பஜகோவிந்தத்தில் கூறப்பட்டிருக்கும் அனைத்து கருத்துக்களும் இன்றும் அனைவருக்கும் பொருந்தக் கூடியவையாகவே உள்ளன. நாமும் இந்த உலக சுகங்களின் பின்னால், இன்றும், இந்த தள்ளாத வயதிலும் ஓடிக்கொண்டுதான் இருக்கிறோம்.

இன்று நாம் வாழுகின்ற நம்முடைய இந்த நூற்றாண்டிலேயே நம்முடன் வாழ்ந்து, மனித வாழ்வின் நோக்கத்தை அறியாத மிகப்பெரிய வெளிநாட்டு நிறுவனமாகிய ஆப்பிள் கம்ப்யூட்டர்கள் மற்றும் ஐ - போன்கள் (Computers & Mobile Phones) தயாரிப்பில் முன்னனியில் உள்ள அதன் உரிமையாளராகிய திரு 'ஸ்டீவ் ஜாப்ஸ்' என்பவர் தன் உயிர் பிரியும் கடைசி நேரத்தில் கூறியுள்ள வாசகங்கள் பணம் சம்பாதிக்க அலையும் அனைவருக்கும் ஒரு உபதேசமாக அமைகிறது.

"ஏகப்பட்ட சொத்துக்களுக்கு அதிபதியாக உள்ள 'நான்' இவ்வளவு காலங்களும் சம்பாதிப்பதிலேயே ஓடி, ஓடி எனது காலத்தை வீணாக செலவிட்டு விட்டேன்.

அதுவும் பணத்திற்காகவே அதிகம் ஓடினேன். அதில்தான் மகிழ்ச்சி இருக்கிறது என்று எண்ணி இருந்தேன். அந்த பணம் மட்டும் இருந்தால் எதையும் செய்யலாம் என்று கருதினேன்.

ஆனால், எனக்கு வந்த புற்று நோயைக்கூட அந்த பணத்தினால், குணப்படுத்திக் கொள்ள முடியவில்லை என்பதை அறியும் பொழுதுதான் என் வாழ்க்கையின் நோக்கத்தை நான் உண்மையில் உணர்ந்தேன். அரிதான இந்த மனிதப்பிறவி கிடைத்திருந்தும், அதற்கு அதாரமான அரிய உண்மையை அறிந்துக்கொள்ள ஆர்வமின்றி, இத்தனைக் காலமும் இருந்து விட்டேன், என் பிறப்பு பயனற்ற பிறப்பாக முடிந்தது".

என இவர் மிகவும் மனம் வருந்தி மடிந்ததைப் போன்று, நாமும் ஒரு காலத்தில் வருந்த வேண்டியது வரும்.

இவரைப்போன்றே பல சாம்ராஜ்யங்களை தன் வசம் கொண்டுவர வேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டு, ஆட்சி செய்த மாவீரன் அலெக்சாண்டரும் தன் மரணத் தருவாயில், தன்னுடைய சேவகர்களை அழைத்து, என்

சுவப்பெட்டியின் இரு புறங்களிலும் என்னுடைய கைகள் நுழையும் வகையில் துளைகள் இட்டு, அந்த துளைகளின் வழியாக என் இரண்டு கைகளையும் வெளியே தொங்கவிட்டுக் கொண்டு சென்று என்னை அடக்கம் செய்யுங்கள் என்றார்.

ஏன்? அவர் அப்படி கூறினார் என்றால், பல சாம்ராஜ்யங்களை வென்று ஆட்சி செய்த மாமன்னன் அலெக்சாண்டர்கூட மரணத்தின் போது, இந்த மண்ணிலிருந்து ஒன்றையும் எடுத்துக்கொண்டு போக முடியாது. எவ்வாறு வெறும் கையுடன் வந்தாரோ, அவ்வாறே வெறும் கையுடன்தான் போகின்றார் என்று இந்த உலகம் அறியட்டும் என்று கூறிவிட்டு இறந்தார்.

அவ்வாறே, இன்றைய மிகப்பெரிய பணக் காரர்களின் முன்னனி வரிசையில், உள்ளவர்களை விட, மிக அதிகமான சொத்துக்களைக் கொண்ட பணக்காரராக, அன்றே வாழ்ந்து வந்த நமது தமிழ் நாட்டைச் சேர்ந்த 'பட்டினத்தார்' அவர்கள் தாம் அடைந்த ஆத்ம ஞானத்தின் மூலம், 'காதற்ற ஊசியும் வாராதுகாண் கடைவழிக்கே!' என்று பாடியுள்ளார்.

அதாவது, ஊசியில் உள்ள அந்த துளையில் நூல் நுழைந்தால்தான் அதனைக் கொண்டு, துணியை தைப்பது என்பது முடியும். அத்தகைய அந்த ஊசியின் காது (துளை) உடைந்து போன பின்பு, அந்த ஊசியை பயன்படுத்த முடியாமல், தூக்கி தூரமாக எறிந்து விடுவோம்.

அந்த காதற்ற ஊசியும் கூட நம்முடைய கடைசி காலத்திற்கு, நம் கூட வாராது எனும் பொழுது, அனைத்தையும் அடைந்து, அனுபவித்துவிட வேண்டும் என்ற இந்த மனிதனின் ஆசை, அவனை அல்லும், பகலும் அயராது ஓடி, ஓடி உழைத்துக் கொண்டு இருக்கச் செய்கிறது.

அந்த உழைப்பு என்பது, உண்மையில் உடலுக்கு வலுவூட்டுமாறு அமைய வேண்டுமே தவிர, அவனது உடலை சிதைத்து விடுமாறு அமைந்து விடக்கூடாது. அதாவது, மனித உடலின் உண்மை உழைப்பு என்பது, அந்த உத்தமனைக் காண்பதாக அமைய வேண்டும்.

இதைத்தான் நம்முடைய அவ்வைப்பாட்டி அன்றே அழகாக அறிவுறுத்தியுள்ளார்.

**"உடம்பினைப் பெற்ற பயனாவதெல்லாம்
உடம்பினுள் உத்தமனைக் காண்!"**

அவ்வாறு கிடைத்த இந்த உடம்பினைக் கொண்டு, அந்த ஆன்மாவை அறியாத மனிதன் மனிதனாக உடல் எடுத்து பிறப்பதில் பயன் ஒன்றும் இல்லை என்கின்றனர் எல்லாம் அறிந்த அறிஞர் பெருமக்கள்.

ஆகவே, அனைவரும் இதை கருத்தில் கொள்ள வேண்டும். இந்த உடம்பின் பயனை உண்மையில் உணர வேண்டும், அதில் உண்மை எது? பொய் எது? என்று பிரித்தறியப் பழக வேண்டும். கொடுக்கப்பட்ட ஆறாம் அறிவாகிய பகுத்தறிவின் பயனைப் பற்றியும், அறிந்துக் கொள்ள வேண்டும்.

அப்பொழுது மட்டும்தான் மனிதன் ஆறாம் அறிவு பெற்றவன் என்று அறிய முடியும்.

மற்றபடி மிருகங்கள் போன்றே உண்பதும், உறங்குவதும், குழந்தைக் குட்டிகள் பெறுவதும் என இருந்துவிட்டு, இறப்பு வரும்போது, இந்த வாழ்க்கையை வாழத் தெரியாமல் வாழ்ந்து விட்டேனே! என்று புலம்பிக்

பஐகோவிந்தம்

கொண்டு இந்த உயிரை விடுவதும், அறிவுடைய மனிதன் செயல் அன்று.

ஆகவே, இந்த மனிதப் பிறவியின் மகத்தான பலனைப் பற்றி மகான் ஆதிசங்கரர் அவர்கள் தமது 'பஐகோவிந்தம்' என்ற பாடல்களின் வாயிலாக அன்றே அழகாக அறிவுறுத்தியுள்ளார்.

பஜகோவிந்தம்

भज गोविन्दं भज गोविन्दं
गोविन्दं भज मूढमते /
सम्प्राप्ते सन्निहिते काले
नहि नहि रक्षति दुःक्रिङ्करणे // 1 //

பஜ⁴ கோ³விந்த³ம் பஜ⁴ கோ³விந்த³ம்
கோ³விந்த³ம் பஜ⁴ மூட⁴மதே /
ஸம்ப்ராப்தே ஸன்னிஹிதே காலே
நஹி நஹி ரக்ஷதி டு³க்ருங்கரணே // 1 //

bhajagovindaM bhajagovindaM
govindaM bhajamuuDhamate .
saMpraapte sannihite kaale
nahi nahi rakshati DukRiJNkaraNe .. (1)

பொருள்:

கோவிந்தனை வணங்கு! கோவிந்தனை
வணங்கு! கோவிந்தனை வணங்குவாயாக!

பஜகோவிந்தம்

ஹே! தெளிவில்லாத மூடனே. உனது கடைசிக் காலம் (மரணம்) உன்னை நெருங்கும்போது, உனது இலக்கணம், வ்யாகரணம் முதலிய ஏட்டுக்கல்வி ஞானம் உன்னைக் காப்பாற்றாது. ஆகவே, எப்பொழுதும் ஆனந்த நிலையில், நம்முள் அறிவாக இருக்கின்ற அந்த கோவிந்தனை இடைவிடாமல் எந்நேரமும் வணங்குவாயாக.

தெளிவுரை:

'பஜ' என்பதற்கு பஜிப்பது, பூஜிப்பது, வணங்குவது, பாடுவது அல்லது தியானிப்பது என்று பலப் பொருள்களில், எப்படி வேண்டுமானாலும் நாம் பொருள் கொள்ளலாம். இங்கு, 'கோவிந்தம்' என்றால், 'எல்லாக் காலத்திலும்', 'எல்லா இடத்திலும்', 'எங்கும்', 'எதிலும்' இருக்கிறது என்பது பொருள் ஆகும்.

அதாவது, காணும் இடத்திலெல்லாம் அந்த கோவிந்தம் இருக்கிறது என்று பொருளாகும்.

அது எப்படி எல்லா இடத்திலும், எங்கும், எதிலும் நீக்கமற நிறைந்திருக்கின்றது என்று ஆழமாகக்

பஜகோவிந்தம்

கவனித்துப் பார்த்தால், புரியவரும், அதாவது, படைக்கப்பட்ட தாவர ஜங்கமங்களில் ஒரு அறிவு தாவரத்தில் தொடங்கி, ஆறு அறிவு மனிதன் வரை அது தூய அறிவாகவும், உணர்வாகவும் உள்ளது என்பது தெரியவரும்.

அதாவது, நித்தியமான, சுத்தமான ஆனந்த நிலைக்குப் பெயர் 'கோவிந்தம்' எனப்படுகிறது.

எப்பொழுதும், சத் என்ற இருப்பு, சித் என்ற அறிவாக அனைவருக்குள்ளும் பிரகாசிப்பதுதான் அந்த ஆனந்த நிலை என்று அறிந்தவன் யாரோ? அவனே, அந்த ஏக அறிவை **சச்சிதானந்தம்** என்று கூறவும் முடியும்.

அப்படிப்பட்ட அந்த ஏக அறிவை, எங்கும் எதிலும் நீக்கமற இருப்பவனை, எல்லையில்லாத அந்த கோவிந்தனை எந்நேரமும் வணங்கு! என்று இங்கு கூறுகிறார்.

எந்நேரமும் வணங்குவது என்பது, எப்படி எல்லோருக்கும் சாத்தியம் ஆகும்?

பஜகோவிந்தம்

அதுவும், கோவிந்தனை மட்டுமே வணங்கு
என்று, அவர் ஏன் கூற வேண்டும்?

அதுவே, சிவத்தையோ, அம்பாளையோ அல்லது
மற்ற கடவுள்களையோ ஏன் வணங்கக்கூடாது?

அவர் என்ன வைணவ சமயத்தைச்
சார்ந்தவரா? என்ற எண்ணம் எல்லோருக்கும் எழும்.

ஆனால், உண்மை அப்படி அல்ல!

அவர் சமயங்களைக்கடந்த, சாக்ஷாத் பரப்பிரம்ம
ஸ்வரூபம் என்பதினால், பகவான் ஸ்ரீசங்கரர் தன்னில்
தானாய் உணர்ந்த அந்த ஆத்மனை கோவிந்தன்
என்பதாக இங்கு கூற வருகின்றார்.

'கோவிந்தன்' என்றால், பசுக்களைக் காப்பவன்
அல்லது மேய்ப்பவன் என்பதாகும்.

அதாவது, 'கோ' என்றால், "பசு" என்றும்,
'விந்தன்' என்றால், "காப்பவன்" என்றும் பொருள்
கொள்ளலாம்.

பஜகோவிந்தம்

எந்தப் பசுக்களைக் காப்பவன் அல்லது
மேய்ப்பவன்?

நாம் வளர்க்கின்ற சாதாரணமான பசுமாடுகளை
காப்பதும், மேய்ப்பதும் தான் கோவிந்தனின் வேலையா?

அவர் மற்ற உயிரினங்களை காக்க மாட்டாரா?

பிறகு ஏன்? பசுக்களைக் காப்பவன் அல்லது
மேய்ப்பவன் என்று கூறுகின்றார்கள்.

அதாவது, 'பசு' என்றால், "சீவன்" என்றும்,
அதைக் காக்கின்ற கடவுளை "பதி" என்றும் நாம்
நடைமுறையில் கூறுவதுண்டு.

இந்த சீவ பசுக்களைப் பற்றித்தான் சாஸ்திரம்
பேசுகிறது.

ஆனால், அஞ்ஞானிகளோ பசு மாட்டை
மேய்க்கும் சாதாரணமான பாமரனுடன், சர்வஞ்ஞன்
ஆகிய அந்த பரமனை ஒப்பிட்டு விட்டார்கள். அது
அவர்களின் அறியாமை என்றே அறிய வேண்டும்.

உண்மையில், சைவ சிந்தாந்தம் கூட சீவர்களைப் 'பசு' என்றும், இறைவனை "பதி" என்றும் கூறுகிறது. அதாவது, பதி, பசு, பாசம் என்று கூறுகிறது.

இதனைத் திருமூலரின் திருமந்திரம் பாடல் பின்வருமாறு எடுத்து உரைக்கிறது.

"பதி பசு பாசம் எனப் பகர் மூன்றில்
பதியினைப் போல் பசு பாசம் அனாதி
பதியினைச் சென்று அணுகாப் பசு பாசம்
பதி அணுகில் பசு பாசம் நில்லாவே".

அதாவது, 'பதி' என்ற இறைவன் ஆதியும், அந்தமும் இல்லாதவன். அவனைப்போன்றே, 'பசு' என்ற சீவனும், 'பாசம்' என்ற தளைகளாகிய ஆணவம், கன்மம், மாயை என்ற மும்மலங்களும் அற்றவனே ஆகும்.

ஆனால் அவன் (சீவன்) அறியாமையினால் தன்னிடம் உள்ள மும்மலங்களாகிய ஆணவம், கன்மம், மாயை என்ற பிடியில் சிக்கிக் கொண்டு, அந்த பதியாகிய இறைவனை மறந்து, அந்த பதியின் பதத்தை அடைய முடியாமல் இருக்கிறான்.

பஜகோவிந்தம்

ஆனால், அந்த பதியாகிய இறைவன் தன் அருட் கருணையினாலே, அந்தப் பசுவை (சீவனை) அணுகினான் (ஆட்கொண்டான்) என்றால், அந்தப் பசுவின் மும்மலங்களும் முழுமையாக நீங்கி, அது பதியை (ஆன்மாவை) அறிந்துக்கொள்கிறது.

அதன்வாயிலாக, அந்த ஒன்றேயாகிய பதியாகிய இறைவனுடன் இரண்டறக் கலந்தும் விடுகின்றது என்கிறார் திருமூலர்.

அவ்வாறே, 'பார்ப்பான் அகத்துப் பாற் பசு ஐந்து' என்று திருமூலர் கூறிய இந்திரியப் 'பசு' பற்றித்தான் இங்கு பகவான் ஸ்ரீ ஆதிசங்கரர் கூறவருகின்ற இந்த 'கோ' என்ற வார்த்தையும் ஆகும்.

அதாவது, இந்திரியங்கள் என்ற பசுக்களைக் காப்பவன் அல்லது மேய்ப்பவன் என்பதினால், அந்த ஆத்மனை (கோவிந்தனை) 'இந்திரியங்களை அடக்கி ஆளுகின்றவன்' என்று கூறலாம். அதாவது, இந்த இடத்தில் 'கோ' என்றால் "இந்திரியங்கள்" என்பது பொருளாகும்.

பஜகோவிந்தம்

ஆகவே, அலைப்பாயும் அந்த இந்திரியங்களை
அடக்கி ஆளுகின்ற வல்லமை கொண்டவன் எவனோ?
அவனே **கோவிந்தன்** எனப்படுகின்றவன் எனலாம்.

அந்த கோவிந்தனை வணங்கு! என்கின்றார்.

அதாவது, மனிதனின் உடம்பினனுள்ளே
உத்தமனாய் ஒருவன் இருந்துக்கொண்டு, அனைத்து
இந்திரியங்களைக்காத்து இரகூடித்து, அதனை
மேய்த்துக் கொண்டு இருக்கின்றான். அவனைத்தான்
அவசியம் நாம், அந்த இந்திரியங்களின் வாயிலாகவே
அறிந்து வணங்க வேண்டும் என்கிறார்.

அவ்வாறு இந்த இந்திரியங்களைக் காத்து,
மேய்ப்பவனை இங்கு '**கோவிந்தம்**' (ஆன்மா - அறிவு)
என்றும் கூறுகிறார்.

அந்த '**கோவிந்தம்**' (ஆன்மா) என்பது '**எல்லாக்
காலத்திலும்**', '**எல்லா இடத்திலும்**', '**எங்கும்**', '**எதிலும்**'
நீக்கமற நிறைந்துள்ளது என்பதினால், அந்த ஆத்மனை
(கோவிந்தனை) பிரகலாத மகரிஷி '**தூணிலும்**
இருக்கின்றான்! துரும்பிலும் இருக்கின்றான்!' என்று
கூறுகிறார்.

பஜகோவிந்தம்

அத்தகைய அந்த இந்திரியங்களை அடக்கி ஆளுகின்ற, ஆளுமைக் கொண்ட ஆன்மாவாகிய கோவிந்தன் இருப்பதினால்தான், எல்லா விதமான சட, சீவர்களும் இயங்கிக் கொண்டுள்ளது என்பதை அறிந்து, அவனை வணங்குவதின் வாயிலாக, இந்த உடம்பைப் பெற்ற பயனாக, அந்த உத்தமனை அறிந்து, அவனுடன் இரண்டறக் கலந்துவிட முடியும் என்கிறார்.

ஆகவே, நமது அகத்தின் உள்ளே உள்ள அந்தர்யாமியான அந்த கோவிந்தனை வணங்குவதை விடுத்து, புறத்தில் உள்ள வெளி உலக விவகாரங்களில் மனதைக் கொண்டு சென்று, அதிலே சிக்கிக் கொள்ளக் கூடாது என்பதை, இந்த பஜ கோவிந்தம் பாடலின் வாயிலாக எல்லோருக்கும் வெளிப்படுத்த விரும்புகிறார்.

அதாவது, ஆன்மாவை அகத்தில் (உள்ளே) அறிய விரும்பாமல், புறத்தில் (வெளியே) உலக விவகாரங்கள் அனைத்திலும் அறிய ஆர்வம் காட்டும் அறியாமைக் கொண்ட அறிவிலிகளைப் பார்த்து, மிகவும் கடிந்துக் கொள்கிறார்.

ஹே! தெளிவில்லாத மூடனே! உனது கடைசிக் காலம் (மரணம்) உன்னை நெருங்கும்போது, உனது

இலக்கணம், வ்யாகரணம் (முதலிய ஏற்றி வைக்கப்பட்ட
ஏட்டுக்கல்வி ஞானம்) உன்னைக் காப்பாற்றவே
காப்பாற்றாது.

ஆகவே, ஆத்மஞானம் ஒன்று மட்டும்தான்
அதற்கு அருமருந்து என்றுகூறி, எப்பொழுதும் ஆனந்த
நிலையில் இருக்கும் அந்த ஆத்மனை (கோவிந்தனை)
உள்ளத்தின் உள்ளே எந்நேரமும் வணங்கு!
என்கிறார்.

அவ்வாறு, அந்த கோவிந்தனை வணங்கு
கின்றவர்கள் தன் இந்திரிய சுகங்களைப் பெரிதாக
எண்ணாமல், எப்பொழுதும், அந்த இந்திரியங்களை
ஆளுகின்ற ஆத்மனை (கோவிந்தனை) மட்டுமே,
தன்னுள் தானாய் கண்டு மகிழ்ந்து, அதிலேயே
ஆனந்தமாக மூழ்கி இருக்கின்றனர்.

ஆனால், மற்றவர்களோ அறியாமையினால்,
அனைத்து ஆசைகளிலும் சிக்கி, சிதறுண்ட மனதினால்,
என்னவெல்லாம் செய்துக்கொண்டு, இருக்கிறார்களோ,
அவைகளை களைவது எவ்வாறு? என்பதை அடுத்த
பாடலிலே அழகாக எடுத்துக் கூறுகின்றார்.

मूढ जहीहि धनागमतृष्णां
कुरु सदबुद्धिम् मनसि वितृष्णाम् /
यल्लभसे निज कर्मोपात्तं
वित्तं तेन विनोदय चित्तम् // 2 //

மூட⁴ ஜஹீஹி த⁴னாக³மத்ருஷ்ணாம்
குரு ஸத்³பு³த்³தி⁴ம் மனஸி வித்ருஷ்ணாம் /
யல்லப⁴ஸே நிஜகர்மோபாத்தம்
வித்தம் தேன வினோத³ய சித்தம் // 2 //

mooda jahiihi dhanaagamat thrishhNaaM
kuru sadbuddhiM manasi vitrushNaam.
yallabhase nijakarmopaattaM
vittaM tena vinodaya chittam. .. (2)

பொருள்:

ஹே மூடனே! அளவற்ற செல்வங்களை சேர்க்க வேண்டும் என்ற உன் தணியாத தாகத்தை விட்டுவிடு. சஞ்சலமும், பேராசையும் கொள்ளாமல், உன் மனதினை நீ விசாரித்துப் பார்!

நீ அடைந்த அத்தனை செல்வங்களும், உன்னால் செய்யப்பட்ட பல்வேறு செயல் விளைவுகளின் மூலம்தான் கிடைத்தது என்பதை அறிந்து, அவைகளினால் வருகின்ற நன்மை, தீமை எனும் கர்ம வினைப்பலன்களை சந்தோஷமாக (மனத்திருப்தியுடன்) அனுபவிக்க விரும்பு.

தெளிவுரை:

மனிதர்களின் பொதுவான சபாவம் என்பது, அவர்களுக்கு உண்டாகின்ற ஆனந்தம் அனைத்துமே அவர்கள் சம்பாதிக்கின்ற தன(பண)த்தால் வருகின்றது என்று எண்ணிக் கொள்கிறார்கள்.

அதற்காக, அந்த பண(தன)த்தை சம்பாதிக்க அல்லும், பகலும் அயராது பாடுபட்டு, அங்கும், இங்கும் ஓடிக்கொண்டு இருக்கிறார்கள்.

இவ்வாறு, ஓடி, ஓடி சேர்த்ததினால் கிடைத்த அந்த பணத்தைக் கொண்டு, இவர்கள் எதிர்பார்த்த ஆனந்தம் அல்லது சுகம் உண்டானதா? என்றால், உண்மையில் இல்லை! எனலாம்.

பஜகோவிந்தம்

ஏன் எல்லோராலும், தாங்கள் சம்பாதித்த பணத்தை வைத்துக்கொண்டு, அவர்கள் எதிர்ப்பார்த்த ஆனந்தத்தை அடைந்திட முடியவில்லை?

அதற்குக்காரணம்! அவர்கள் அடைய விரும்பும் ஆனந்தம் அந்த பணத்தில் இல்லை, உண்மையில் அது அவர்கள் மனத்தில் இருக்கிறது.

இதை அறியாமல்தான் அனைவரும் அங்கும், இங்கும் ஓடி, ஓடி அந்த ஆனந்தத்தை தேடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

இதிலே, எவர் ஒருவர் தங்களது மனதை விசாரித்து, அதில், ஏற்கனவே ஏராளமாக புதைத்து வைத்துள்ள தவறான புரிதல்களை கைவிடுகிறார்களோ, அவர்கள் மட்டுமே சஞ்சலமற்ற மனதை அடைந்து, அதில் சர்வவல்லமைக் கொண்ட அந்த சர்வேஸ்வரனை தன் சித்தத்தில் உணர்ந்து, அந்த தூய்மையான மனதினால் மகத்தான ஆனந்தத்தை அடைகிறார்கள். அதனை ஆனந்தமாக அனுபவிக்கிறார்கள்.

பொதுவாக, **தனம்** என்று சொல்வது, பணத்தால் கிடைக்கக்கூடிய பலவிதமான ஸௌகரியங்களை சேரும் என்பதினால், எல்லோரும் பணத்தாசைப் பிடித்து, அதன்மூலம் ஆனந்தத்தை அடைய விரும்புவது அவர்களுக்கு ஏற்றி வைக்கப்பட்ட அவர்களது தவறான புரிதல்கள் எனலாம்.

எனவே, எந்த தன(பண)த்தினால், ஆனந்தம் அடையமுடியும் என எண்ணிக் கொண்டுள்ளீர்களோ? அந்த தன(பண)த்தை அடையும், பேராசையுடன் கூடிய பயனற்ற செயல்களை முதலில் விட்டு விடுங்கள். விவேகத்துடன் கூடிய வினைகளை (செயல்களை) மட்டும் செய்யப் பாருங்கள்.

அப்படியானால், பணம் சம்பாதிக்கக் கூடாது. அதன் ஆசையை விட்டுவிட வேண்டும் என்பதாக எடுத்துக் கொள்ளாமல், அந்த பணத்தை எவ்வாறு அறவழியில் (தர்மப்படி) சம்பாதிப்பது? என்பதையும் எண்ணிப்பாருங்கள்!

அதாவது, கர்மம் (செயல்) செய்யாமல் யாராலும் இருக்க முடியாது. செயல் செய்வது நமது கடமை.

பஜகோவிந்தம்

சும்மா உட்கார்ந்துக் கொண்டிருந்தாலும் பசி உணர்வு வரும்! அதனால், சாப்பிட்டாக வேண்டும். அவ்வாறு சாப்பிட்டதை சற்று நேரத்தில் மலமாக வெளியேற்ற வேண்டும்.

இவைகளும் செயல்கள்தான்!

எனவே, இந்த செயல்களை ஒருவரால் செய்யாமல் இருக்க முடியுமானால், அவர் மற்ற செயல்களையும் செய்யாமல் இருந்து விடலாம்.

அது சாத்தியமா? சற்றே யோசித்துப் பாருங்கள்!

ஆகவே, ஒருவர் செய்யும் செயல்களினால், உண்டாகும் பலன்களைப் பெரிதாகக் கருதாமல், அதாவது அதனால் பெருமிதம் கொள்ளாமல், அந்த செயல்களின் பலன்களை 'ஈஸ்வரார்பணம்' செய்துவிட வேண்டும்.

மேலும், மனதில் பேராசையை வளர்க்காமல், அன்றாடம் நாம் செய்யும் நம்முடைய அத்தனைக் காரியங்களையும், நம் மனதை ஒருமுகப்படுத்தி செய்து வர வேண்டும்.

அப்பொழுது மட்டும்தான், அதன் மூலமாக வருகின்ற வினைப்பலன்கள் எல்லாமே, அந்த ஏக இருப்பின் வசம் (ஈஸ்வரக் காரியமாக இருந்ததினால்) ஒப்படைக்கப்பட்டு விடுகிறது.

அதாவது, மனம் ஒன்றி செய்யும் அத்தனை செயல் விளைவுகளும், அந்த ஏக இருப்பின் வசம் நிகழ்காலத்தில் இருப்பதினால், அது ஈஸ்வரக்காரியமாக மாறி, அதன் பலாபலன்கள் அனைத்தும் ஈஸ்வரப் பிரசாதமாக மாறிவிடும்.

அதனால், இவைகள் என்னுடைய செயல்கள் என்ற அஹங்கார, மமகாரமற்ற நிலையில், அந்த மனம் இருப்பதினால், அதில் ஆனந்த அனுபவம் உண்டாகும்.

அவ்வாறு அடைந்த அந்த ஆனந்தத்தின் மூலம், மனம் அமைதியாகவும், முழுமையான திருப்தியுடனும் திடமாக எப்பொழுதும் இருந்துக் கொண்டு இருக்கும்.

"கர்மன்யேவா அதிகாரஸ்தே மாபலேஷு கதாசன"

என்று, பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணர் தமது கீதையில் கூறியதை நினைவில் கொண்டு "கர்மம் செய்வது நம் கையில் உள்ளது, ஆனால் அதன் பலன் அவன் வசம்

உள்ளது" என்பதை ஏற்றுக்கொண்டு, அதை மறக்காமல் காரியம் செய்ய வேண்டும்.

அதாவது, கர்மம் செய்ய நமக்கு அதிகாரம் உண்டு. அதனால், என்ன கர்மம் செய்ய வேண்டும்? அதை எப்படிச் செய்ய வேண்டும்? எனத் தீர்மானிப்பது 'நம் கையில் மட்டுமே' (நம்முடைய தெளிந்த அறிவில்) கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த அறிவை அடைவது என்பது, மனதை விசாரிப்பதின் வாயிலாக மட்டுமே சாத்தியமாகும்.

அதாவது, நாம் அடைந்த கர்மபலன்கள் நாம் செய்யும் கர்மத்தின் தன்மையைப் பொறுத்திருக்கிறது என்பதினால், 'அவரவர் வினைவழி, அவரவர் அனுபவம்' என்பதை நடைமுறையில் நாம் காணலாம்.

ஆகவே, ஆசைகள் அறவே கூடாது என்றோ, பண(தன)த்தை சம்பாதிக்கக்கூடாது என்றோ, பகவான் ஸ்ரீ சங்கரர் இங்கு கூறவரவில்லை. நாம் அற வழியில் நின்று, அதன் வாயிலாக செய்த செயல்களினால் கிடைத்த செல்வத்தைக் கொண்டு, அதை மற்றவர்களுக்கு தான, தர்மங்களாக அள்ளிக் கொடுத்து, அதன் வாயிலாக வருகின்ற பலன்களை அந்த

ஈஸ்வரனுக்கே அர்ப்பணம் செய்துவிட வேண்டும் என்கிறார்.

ஆகவே, அஹங்காரம் இன்றி, அனைத்தையும் ஒருவரால் செய்ய முடியுமானால், அவரது மனம் மட்டுமே, அந்த பூரணமான ஆனந்தத்தை அடைந்து "மனச்சாந்தி" பெறுகிறது என்று இந்த பாடலின் வாயிலாக நமக்கு உபதேசிக்கிறார்.

नारी स्तनभर नाभीदेशं
दृष्ट्वा मा गा मोहावेशम् /
एतन्मांस वसादि विकारं
मनसि विचिन्तया वारं वारम् // 3 //

நாரீஸ்தனப⁴ர-னாபீ⁴தே³ஸம்
த³ருஷ்ட்வா மா கா³ மோஹாவேஸம் /
ஏதன்மாம்ஸவஸாதி³விகாரம்
மனஸி விசின்தய வாரம் வாரம் // 3 //

naariistanabhara naabhiideshaM
dRishhTvaa maagaamohaavesham.
etanmaaMsaavasaadi vikaaraM
manasi vichintaya vaaraM vaaram. .. (3)

பொருள்:

பெண்களுடைய மார்பகங்களையும், அவர்களது தொப்புளையும், இடுப்பையும் கண்டு, அதில் மோஹம் கொள்ளாதே. அவைகள் வெறும் கொழுப்புகளால் ஆன சதைப்பற்றுள்ள மாமிசப் பிண்ட விகாரத்தால் தோன்றும் அநித்திய தோற்றங்கள் மட்டுமே என்பதை மனதில் தினம், தினம் சிந்தனைக் கொள்வாயாக.

தெளிவுரை:

முதல் பாடலில் புற அறிவு உனக்கு பயன்படாது என்று கூறியதுடன், இரண்டாவது பாடலில் பேராசைக் கூடாது என்று கூறிவிட்டு, இந்தப்பாடலில், இதற்கான ஆசைகளின் அடித்தளத்தை சுட்டிக் காட்டுகிறார்.

அதாவது, மனிதர்களிடம் காணப்படுகின்ற முக்கியமான மூன்று ஆசைகளே மற்ற அனைத்து ஆசைகளுக்கும் ஆதாரமாக இருக்கிறது என்பதினால், அந்த மூவாசைகளான மண் (பூமி), பொன் மற்றும் பெண் போன்ற இந்த ஆசைகளைப் பற்றி அனைத்து மகான்களும் அவசியம் அறிவுறுத்துகிறார்கள்.

அதுவும், பகவான் ஆதிசங்கரர் ஏன் இந்த பெண்களின் மார்பிடத்தையும், இடுப்பையும் (நாபி தேசத்தையும்) பற்றி குறிப்பாகச் சொல்ல வேண்டும்?

அதற்குக் காரணம், இவைகள்தான் மனிதனின் காம உணர்ச்சியைத் தூண்டும் காரணிகள் ஆகின்றன என்பதினால், இதைப் பற்றி இவர் குறிப்பிடுகிறார்.

அதாவது, இது ஆண்களுக்கு மட்டும் தந்த உபதேசமல்ல. அவர் பெண்களுக்கும் சேர்த்து பொதுவாகத்தான் கூறுகிறார்.

அதாவது, ஆண்களைப் போன்றே பெண்களும் ஆண்மகனின் விரிந்த மார்பும், குறுகிய இடையும், அத்துடன், அவனது தோல் மற்றும் கைகளின் பலத்தையும், மற்றும் பராக்கிரமத்தையும் பார்த்து, பரவசமடைந்து, அந்த ஆணழகன் மீது ஆசை கொள்கின்றனர்.

ஆக, அந்த ஆசையைப்பற்றி நமது மகாகவி சுப்பிரமணிய பாரதியாரும் "மோகத்தைக் கொன்றுவிடு! அல்லாள் எந்தன் மூச்சை நிறுத்திவிடு" என்று பாடுகிறார்.

பஜகோவிந்தம்

என் இவர்கள் எல்லோரும் இந்த காமத்தைக் கண்டு, இப்படிப்பட்ட கருத்துகள் கூறுகிறார்கள்? இவர்கள் கல்யாணம் செய்துக் கொள்ளவில்லை என்பதினாலா? அல்லது, இவர்களது திருமண வாழ்வில் திருப்தி இல்லாததினாலா?

உண்மை அப்படி அல்ல!

இதில், ஒரு சில மகான்களைத் தவிர மற்ற பெரும்பாலான ஞானிகள் அனைவருமே அவசியம் திருமணம் செய்துக்கொண்டு, அந்த மனைவியுடன் மட்டற்ற மகிழ்ச்சியாக வாழ்ந்தவர்கள் ஆவர்.

ஆகவே, அவர்களால்தான் அந்த ஆசையைப் பற்றி ஆழமாக அறிந்து, அதை அனைவருக்கும் எடுத்துக் கூற முடிந்தது.

அவர்கள், அந்த காமத்தைப் புரிந்துக் கொண்டு, அதைக் கடந்து செல்வதற்காக கிடைத்திருப்பதே, இந்த கிடைத்தற்கரிய மனித உடல் என்று கருதுகிறார்கள்.

அதைத்தான் திருவள்ளுவரும் பின்வருமாறு தமது குறளில் எடுத்துரைக்கிறார்.

பிறவிப்பெருங்கடல் நீந்துவர் – நீந்தார்

இறைவனடி சேராதார். (திருக்குறள்).

ஒருவன் அகண்ட சமுத்திரத்தைக் கடக்க வேண்டுமானால், அவன் வெறும் கைகளினால், நீந்திக் கடப்பது என்பது அவ்வளவு எளிதானக் காரியம் இல்லை.

அதுவே, அவனுக்கு ஒரு ஓடம் கிடைத்தால், அதைக்கொண்டு எளிதாக அந்தக் கடலைக் கடந்து கரை சேர்ந்துவிட முடியும்.

அதுபோல, ஒருவனுக்கு பல பிறவிகளாகக் கிடைத்த பயனற்ற பல்வேறு உடல்களைக் கொண்டு, பிறவிகள் என்ற பெருங்கடலைக் கடக்க முடியாமல் கஷ்டப்பட்டவனுக்கு, அரிதான இந்த மனித உடல் கிடைத்திருப்பது, அவனது பாக்கியம் என்பதினால், இந்த உடலை ஓடமாகக் கொண்டு, இந்த பிறவிப் பெருங்கடலைக் கடந்து, கரை சேர்ந்திட முடியும்.

ஆகவே, அரிதாகக் கிடைத்துள்ள இந்த மனித உடலை பிறவிப் பெருங்கடலைக் கடக்கும் ஓடமாகக் கொள்ளவேண்டுமே தவிர, காமத்தினால்

சாதாரணமான கட்டையாக மாற்றி விடக்கூடாது என்பதைத்தான் நமது வள்ளுவப் பெருந்தகை தமது குறளின் மூலம் வலியுத்தியுள்ளார்.

ஆகவே, அரிதான இந்த மனித உடலைக் கொண்டு, பிறவிகள் என்ற பெரும் கடலைக் கடக்கும் ஓடமாகக் கொள்ளாமல், அதனைக் காமத்தில் சிக்க வைத்து, சின்னாபின்னமாக்கி கொள்ளக் கூடாது என்பதனை அறிந்த, அத்தனை ஞானிகளும் நமக்கு இத்தகைய நல் உபதேசத்தை உரைக்கின்றனர்.

பொதுவாக, காமம் என்பது ஒரு ஜீவனில் உயிரோட்டத்திற்கு அடிப்படையாக உள்ள ஜீவ வித்துக் குழம்பு என்பதினால், அதன்வாயிலாக இன்னொரு ஜீவனை (மற்றொரு உடலை) உருவாக்க மட்டுமே, இந்த மனித உடலைப் பயன்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும்.

அதைவிடுத்து, மற்ற மிருகங்களைப் போன்று எப்பொழுதும் காமத்தில் காலத்தைக் கழித்துக் கொண்டிருந்தால், மனிதனுக்கும், மற்ற மிருகங்களுக்கும் வித்தியாசம் இல்லாமல் போகும் என்பதினால், இந்த மகத்தான மனித தேகத்தை,

மனதை மயக்கும் விசய, சுகமாகப் பார்க்காமல், சம்ஸார சாகரமாகிய பிறவியைக் கடக்கும் சரீரமாகக் காண வேண்டும் என்பதைத்தான் இந்த உத்தமர்கள் எடுத்துக் கூறுகிறார்கள்.

மேலும், இருபாலருக்கும், ஒருவரை ஒருவர் ஈர்க்கும் உடற்பற்று காரணமாக, அவர்களது உடலில் எளிதாய் எத்தனிக்கும் எல்லையற்ற நெருப்பாகிய, இந்த "காமம்" என்ற கடுமையான வெப்பம் 'காட்டுத் தீ' போன்று எங்கும் எளிதாய் பரவி விடக்கூடாது என்பதில் இவர்கள் எச்சரிக்கை விடுக்கின்றனர்.

ஒவ்வொரு உயிரினிடத்திலும் உள்ள எத்தனிப்பு உணர்வே 'காமம்' என்பதினால், மனித சமுதாயத்தின் வாழ்வியல் ஒழுக்கத்திற்காக, ஒரு ஆணும், பெண்ணும் பாலியல் ஒழுக்கத்துடன் ஒருங்கிணைந்து வாழ்வதற்கு திருமணம் என்ற இருமனம் இணைப்பை நம் பெரியவர்கள் ஏற்படுத்தி, ஒருவனுக்கு, ஒருத்தி என்று மட்டுமே, ஒழுங்காக வாழ வேண்டும் என்று வகுத்துக் கொடுத்துள்ளனர்.

ஆனால், பாலாய்ப் போன மனித மனமோ, மேலும் பல்வேறு உடல்களை உறவுகொள்ள ஆசைக்

கொண்டு, கலாச்சார சீர்கேடுகளுக்கு வழி வகுத்து, வந்த வழியும் தெரியாமல், போகும் வழியும் புரியாமல், மனிதப் பிறவியின் மகத்துவமும் அறிய முடியாமல் அல்லல்படும் அவல நிலை உருவாகி விடக்கூடாது என்று பயந்தனர்.

இவர்களது பயம் இன்று நடந்தேறி விட்டது.

இவர்களது உபதேசம் இன்று ஒருவருக்கும் புரிவதில்லை. புதுமைகள் என்று இன்று புகுத்தப்படும் புதுப்புது விசய சுகங்களில், நம் புனிதத்தை இழக்கும் ஆபத்தான சமுதாயம் அதிகரிக்கிறது.

இதை அன்றே அறிந்துக் கொண்ட, அத்தனை நம் அறிஞர் பெருமக்களும், நமக்கு எச்சரிக்கை செய்யவே, இதுபோன்ற ஆசைகளை அவசியம் விட்டுவிட வேண்டும் என்று வலியுறுத்தியுள்ளனர்.

அப்படியானால், இந்த உலகில் மனிதன் எப்படி வாழ்வது? என வினவலாம்.

அதற்கு, மனிதன் எத்தகைய மனநிலையில் வாழ வேண்டும் என்பதை, எளிதாக எடுத்துக் கூறுவதாக அடுத்த பாடல் அமைந்துள்ளது.

नलिनी दलगत जलमति तरलं
तद्वज्जीवित मतिशय चपलम् /
विद्धि व्याध्यभिमान ग्रस्तं
लोकं शोकहतं च समस्तम् // 4 //

நலினீ³ல-க³தஜலமதிதரலம்
தத்³வஜ்ஜீவிதமதிசய-சபலம் /
வித்³தி⁴ வ்யாத்⁴யபி⁴மானக்³ரஸ்தம்
லோகம் சோகஹதம் ச ஸமஸ்தம் // 4 //

naliniidalagata jalamatitaralaM
tadvajjiivitamatis hayachapalam .
viddhi vyaadhyabhimaanagrastaM
lokaM shokahataM cha samastam .. (4)

பொருள்:

தாமரை இலையில் தத்தளிக்கும் தண்ணீர்
துளிப்போல, அங்குமிங்கு அலைந்துக் கொண்டு
இருக்கும், அதிசயமான, நிலையற்ற இவ்வுலக
வாழ்க்கையில், வியாதிகள், தற்பெருமை போன்ற
வைகளால், இந்த உலகிலுள்ள எல்லோரும் ஆட்கொள்
எப்பட்டவர்களாக உள்ளனர்.

மேலும், அதன் மூலமாகவே அதிக துயரத்தினை அடைந்து, தங்கள் அழிவை தாங்களே உண்டாக்கிக் கொள்கின்றனர் என்பதை அறிவாயாக.

தெளிவுரை:

தாமரை இலையின் மீது தத்தளிக்கும் நீர் துளியானது, எவ்வாறு, அந்த இலையில் ஒட்டியும், ஒட்டாமலும் இருக்கிறதோ, அவ்வாறே, மனிதனும் இந்த உலகியல் வாழ்க்கையில் ஒட்டியும், ஒட்டாமலும், பற்றின்றி இருக்கலாம்.

அதுவே, அந்த நீர் துளிகளானது, அந்த இலையில் நிலைக்கொள்ளாமல், அங்கும், இங்கும் அலைந்துக் கொண்டிருக்கிறதோ, அவ்வாறே, மனிதனும் இந்த உலகியல் வாழ்க்கையில், அங்கும், இங்கும் அலைந்துக் கொண்டு, நிலையில்லாமல் இருக்கலாம்.

எனவே, இதில், எதைத்தேர்ந்தெடுக்கலாம்?

உண்மையில், விவேகி முதலாவதை மட்டுமே தேர்ந்தெடுப்பான். அதுவே, விவேகம் அற்றவனோ,

இரண்டாவதாக கூறப்பட்டதில் இன்பம் இருப்பதாகக் கருதுவான்.

சற்றே, சிந்தித்துப் பார்த்தால், அந்த தாமரை இலையில் ஒட்டிக் கொண்டிருக்கும் நீர்த்துளி, அந்த தாமரைக் குளத்து நீரின் சில துளிகளே ஆகும்.

குளத்து நீரின் நீர் திவளைகள், தாமரை இலையில் மீது வந்து விழுந்து, தனித்து நின்று, அந்த இலையில் ஒட்டியும், ஒட்டாமலும், அப்படியே சில விநாடிகள் நின்று கொண்டிருக்கும்.

அதுவே, அந்த நீர்த்துளிகள் அங்கும், இங்கும் அலைந்து, மற்ற நீர் துளிகளுடன் ஒன்றோடு, ஒன்று ஒட்டும் பொழுது, அந்த நீர்த்துளிகள் பெரிதாகி பாரம் தாங்காமல், அந்த குளத்து நீரிலேயே விழுந்துவிடும்.

அதுபோல, இந்த மனிதன் பிறவிக்கு வந்து, தனித்து நின்று, இந்த உலகியல் வாழ்க்கையில் எதிலும் ஒட்டியும், ஒட்டாமலும் பற்றின்றி வாழ்ந்தான் என்றால், அவனது மனம் அசையாத நிலையில், அரிதான இந்த மனிதப் பிறவியின் மகத்துவம் அறிந்து, வெகுவிரைவில் பிறவாப் பெருநிலையாகிய தன்

மூலத்திற்கே திரும்பி விடுகின்றான். அதாவது, அந்த அறிவாகவே ஆகி விடுகின்றது.

அதுவே, இந்த மனிதன் பிறவிக்கு வந்து, இந்த உலகியல் வாழ்க்கையை உண்மை எனக் கருதி உற்சாகம் கொண்டான் என்றால், அவனது மனம் அங்கும், இங்கும் அலைப் பாய்ந்து, அரிதான இந்த மானிடப் பிறவியை வீணாகக்கழித்த விவேக மற்றவனாக, மீண்டும், மீண்டும், பிறப்பு - இறப்பு என்ற சம்ஸார சாகரத்தில் விழுகிறான்.

ஆகவே, தாமரை இலை மேல் நீர் எப்படி இலையுடன் ஒட்டாமல் இருக்குமோ அதுப்போன்று, பற்றின்றி இருக்க வேண்டும். அதாவது, தாமரை இலையின் மேல் தத்தளிக்கும் நீர்த்துளி தனி நீராகத் தோன்றினாலும் குளத்தில் இருக்கும் நீரும், அந்த நீர்த்துளியும் ஒன்றே.

இலையிலிருந்து விடுதலை பெற்ற பின்னர் அந்த நீர்த்துளி குளத்தில் இருக்கும் நீருடன் கலந்து தனது தனித்தன்மையை இழந்துவிடும். அவ்வாறே, முக்தியெனும் விடுதலையைப் பெறும் சீவனும் அந்த

வகையில் பரம் எனும் எங்கும் நிறை இறையுடன் கலந்து தன் தனித்தன்மையை இழக்கும்.

அடுத்து மிக முக்கியமாக வியாதி, அபிமானம் என்ற இரண்டு குறைகளைச் சொல்கிறார்.

அதாவது, நோயும், தற்பெருமையும் என்ற இரண்டையும் அடுத்தடுத்து, அவர் சொல்வதால் தற்பெருமையும் ஒரு பெரும் நோய் என்பது எளிதாகப் புரிகிறது. அது வாழ்க்கையை அழித்துவிடும் என்று சொல்லாமல் சொல்கிறார் என்று அறியலாம்.

உலகில் உள்ள எல்லோரும் 'சோகத்தால் அழிகின்றனர்' என்று இறந்த காலத்தில் சொல்வதும் சுவையாக இருக்கிறது. அது முடிந்த முடிபாகவே சொல்கிறார் பகவான் ஸ்ரீசங்கரர்.

यावद्-वित्तोपार्जन सक्तः
तावन्-निजपरिवारो रक्तः /
पश्चाज्जीवति जर्जर देहे
वार्ता कोऽपि न पृच्छति गेहे // 5 //

யாவத்³வித்தோபார்ஜனஸக்த:
தாவன்னிஜபரிவாரோ ரக்த: /
பஸ்சாஜ்ஜீவதி ஜர்ஜரதே³ஹே
வார்தாம் கோபி ந ப்ருச்ச²தி கே³ஹே // 5 //

yaavadvittopaaarjana saktaH
staavannija parivaaro raktaH .
pashchaajjiivati jarjara dehe
vaartaam ko.api na pRichchhati gehe .. (5)

பொருள்:

நம்மால் எவ்வளவு காலம் சம்பாதிக்க முடியுமோ, அந்நாள் வரை நம்மைச் சார்ந்தவர்கள் நம்மிடம் நெருங்கிப் பழகுவார்கள். எப்பொழுது நரை விழுந்து தேஹம் நலிந்து போகிறதோ அப்பொழுது யாரும், நம் குடும்பத்தார் கூட நம்மிடம் பேசக்கூட மாட்டார்கள்.

தெளிவுரை:

நாம் கண்கூடாகப் பார்க்கும் ஓர் சத்திய நிலையை எவ்வளவு சுலபமாகச் சித்தரித்திருக்கிறார்! நம்மால் எவ்வளவு நாள் சம்பாதித்து, பண உதவி பண்ண இயலுகின்றதோ, அதாவது மற்றவருக்கு எவ்வளவு காலம் நம்மால் உபயோகமுண்டோ அது வரை நம்மைச் சார்ந்தவர்கள் நம்மிடம் ஒட்டி உறவாடுவார்கள்.

உலக நியதிப்படிப் பார்த்தால், எல்லோரும் மற்றவரிடம் ஏதாவது உதவி எதிர்பார்த்துத்தான் உறவு கொள்கிறார்கள்.

நமக்கு வயதாகி விட்டது, நம் தேஹம் நரை கண்டு, க்ஷீணமாகி நம்மால் மற்றவருக்கு உபயோகம் இல்லாமல் ஆகிவிடும்போது, நம்முடைய சொந்தக் குடும்பத்தினரும்கூட, நம்மிடம் ஒட்டி உறவாடத் தயங்குவார்கள். பேசுவதற்குக்கூட அருகில் வர மாட்டார்கள். இதிலிருந்து, உலகத்தில் எந்த உறவும் சாஸ்வதமல்ல என்ற தத்துவத்தை மிக எளிதாகச் சுட்டிக் காட்டியிருக்கிறார்.

यावत्-पवनो निवसति देहे
तावत्-पृच्छति कुशलं गेहे /
गतवति वायौ देहापाये
भार्या बिभ्यति तस्मिन् काये // 6 //

யாவத்பவனோ நிவஸதி தே³ஹே
தாவத்ப்ருச்ச²தி குசலம் கே³ஹே /
க³தவதி வாயெள தே³ஹாபாயே
பா⁴ர்யா பி³ப⁴யதி தஸ்மின்காயே // 6 //

yaavatpavano nivasati dehe
taavatpRichchhati kushalaM gehe .
gatavati vaayau dehaapaaye
bhaaryaa bibhyati tasminkaaye .. (6)

பொருள்:

(நம்) உடலில் எவ்வளவு காலம் வாயு (ஜீவன்) இருக்கிறதோ அதுவரை நமது குடும்பத்தினர் நம் நலனில் இச்சை காட்டுவார்கள். தேஹத்திலிருந்து வாயு (ஜீவன்) அகன்று விட்டால், நமது மனைவிகூட நமது (உயிரற்ற) சடலத்தைக் கண்டு நடுங்குவாள்.

தெளிவுரை:

பந்தம், பாசம் என்பது உடலில் உயிர் உள்ள வரை தான். உயிர் போய் தேஹம் சடலமாகி விட்டால், அதற்குப் பெயர் பிணம்.

பிணத்தைப் பார்த்து யார்தான் பயப்பட மாட்டார்கள்?

அப்பொழுது மனைவிகூட அந்தச் சடலத்தை அணுக பயப்படுவாள். ஏன் மனைவி என்று குறிப்பாகச் சொல்லணும்?

பாசத்துடன் கூடின உறவு கணவன் மனைவி தானே. ஸ்த்ரீகளைக் கருதும்போது, இங்கு மனைவி என்பதைக் கணவன் என்று எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். ஏனென்றால் இது இரண்டு தரப்பினருக்கும் பொதுவான தத்துவம்.

இது எவ்வளவு கண்கூடான சத்தியம்!

வாழும்போது, இந்த உடலை நாம் போற்றிக் கொண்டாடுகிறோம். அதற்கு எல்லா விதமான

பஜகோவிந்தம்

சௌகரியங்களையும் செய்துக் கொடுத்து மகிழ்ச்
அடைகிறோம்.

இந்த உடல் நிரந்தரம் அல்ல, அழியக்கூடியது
எனும் உண்மை நமக்குத் தெரிவதில்லை. மரணத்
திற்குப்பிறகு, இந்த உடல் தீண்டப்பட மாட்டாது என்ற
உண்மையை இங்கு விளக்குகிறார்.

बाल स्तावत् क्रीडासक्तः
तरुण स्तावत् तरुणीसक्तः /
वृद्ध स्तावत्-चिन्तामग्नः
परमे ब्रह्मणि कोऽपि न लग्नः // 7 //

பா³லஸ்தாவத்க்ரீ³டா³ஸக்த:
தருணஸ்தாவத்தருணீஸக்த: /
வ்ருத்³த⁴ஸ்தாவச்சின்தாஸக்த:
பரமே ப்³ரஹ்மணி கோபி ந ஸக்த: // 7 //

baalastaavatkriiDaasaktaH
taruNastaavattaruNiisaktaH .
vRiddhastaavachchintaasaktaH
pare brahmaNi ko.api na saktaH .. (7)

பொருள்:

ஒருவன் சிறுவனாக இருக்கும் பொழுது, அவனது காலம் விளையாட்டில் செலவாகின்றது. அவனே வாலிப வயதை அடைந்ததும், அவனது மனம் அடுத்த பாலினமான பெண்களிடத்தில் சல்லாபத்தில் மூழ்கிவிடுகிறது, அதுவே, வயது முதிர்ந்து கிழவன் ஆகிவிட்டாலோ, அவனது கடந்தகால சிந்தனைகளில் மனம் சிக்கிக் கொண்டு, அந்த சிந்தனைகளினால், நலிவுறுகின்றது. அவனது மனம் ஒருபொழுதும் பிரஹ்மத்தை நாடுவதில்லை.

தெளிவுரை:

ஒவ்வொருவரின் வாழ்க்கையும் எந்தெந்த வகையில் வீணாகக் கழிகின்றது என்பதை மிகத் தெளிவாகச் சித்தரித்திருக்கிறார்.

நாம் குழந்தைப் பருவத்தில் விளையாடுவதிலும், படிப்பதிலும் மனதை செலுத்துகி றோம். அப்பொழுது சிந்தித்து செயலாற்ற முடியாது என்பதினால், சிலகாலம் இப்படி வீணாகி விடுகின்றது.

இளைஞனாக மாறியதும், பெண்களின் சுகத்தில் காலம் கழிக்கின்றோம். ஸ்த்ரீ சுகம் என்பது பெண்களுடன் உறவாடுவது மட்டுமல்ல, உலகிலுள்ள எல்லா வித சுகங்களையும் அது குறிக்கிறது. இப்படி உலகத்திலுள்ள ஸுகல சுகங்களையும் அனுபவிக்க மனம் துடிக்கிறது.

அப்பொழுதும் நம் உண்மை நிலையை நாம் உணர்ந்துக் கொள்ள ஆவல் கொள்வதில்லை. முதிர்ச்சியடைந்தாலும் நாம் தனித்து விடப்பட்டு, நம்முடைய பழையகால வாழ்க்கை சிந்தனையில், நான் அப்படி வாழ்ந்தேன், இப்படி இருந்தேன் என்று தற்பெருமை புகழ் பாடுவதிலும், அதை நினைத்து கவலைப் படுவதிலும் மனம் சிக்கிக் கொள்கிறது.

நம் குடும்பம், குழந்தைகள், பேரன், பேத்தி முதலியவர்கள் நலனுக்காகக் கவலைப்படுதல், நம்மை யாரும் கவனிக்க வில்லையே என்ற ஆதங்கம், நம்மை மரணம் நெருங்குகின்றதே என்ற கவலை இப்படி சதா சர்வ காலமும் கவலைப்படுவதிலேயே நம் வாழ்க்கையைக் கழிக்கின்றோம்.

பஜகோவிந்தம்

அப்பொழுதும் பிரஹ்மத்தை (நம் சத்திய நிலையை) ஆராய்வதில்லை. ஆத்மஞானம் பெறப் பாடுபடுவதில்லை. இப்படி நம்முடைய வாழ்நாள் முழுதும் வியர்த்தமாகக் கழித்து விடுகிறோம்.

பகவத் சிந்தனை (ஆதம விசாரம்) நம்மை நாடுவதில்லை. பிறகு எப்படி ஆத்ம சாந்தி பெறுவது? எப்படி ஜீவன்முக்தன் நிலையை எய்துவது?

का ते कान्ता कस्ते पुत्रः
संसारोयमतीव विचित्रः /
कस्य त्वं वा कुत आयातः
तत्त्वं चिन्तय तदिह भ्रातः // 8 //

கா தே கான்தா கஸ்தே புத்ர:
ஸம்ஸாரோயமதீவ விசித்ர: /
கஸ்ய த்வம் க: குத ஆயாத:
தத்த்வம் சின்தய ததி³ஹ ப்⁴ராத: // 8 //

kaate kaantaa kaste putraH
saMsaaro.ayamatiiva vichitraH .
kasya tvaM kaH kuta aayaataH
tattvaM chintaya tadiha bhraataH .. (8)

பொருள்:

நான் யாருக்கு பிரியமான மகன் அல்லது மகள். அல்லது யாருடைய கணவன் அல்லது யாருடைய மனைவி. இப்படிப்பட்ட குடும்ப வாழ்க்கையில் இவர்களைப் பற்றி யார்? யார் நம்முடைய உறவுகள்? நாம் யாருடையவன்? நான் யார்? எங்கிருந்து வந்தேன்? இந்த சம்ஸார சாகரம் (குடும்ப ஜீவிதம்) அதி விசித்ரமாக உள்ளது. இவ்வாறு (வாழ்க்கை) தத்துவத்தைப் பற்றி சிந்தனை செய் சகோதரா!

தெளிவுரை:

இந்த ஸ்லோகம் மூலம் நம்மை ஆத்ம சிந்தனையில் ஈடுபடச் சொல்கிறார்.

யார் மனைவி அல்லது கணவன்? யார் புத்திரன்? நான் யாருடையவன்? நான் யார், நான் எங்கிருந்து வந்தேன், இந்த சம்ஸாரம் (குடும்ப பந்தம்) விசித்ரமாக உள்ளதே என்று தத்வார்த்தமாகச் சிந்தனை செய் எனப் பொருள்.

ஸ்ரீ ரமண மஹரிஷியின் "நான் யார்?" என்ற நூலில் இதைத்தான் அவர் கூறுகிறார். முதலில் நம்மை அறிந்துகொள்ள வேண்டும்.

இல்லையேல் உலக ஞானம் பூர்த்தியாகாது. உலகத்தை அறிவதற்குமுன் யார்? தன்னை அறிகிறார்கள் எனப் பார்க்க வேண்டும். அதாவது பார்ப்பவனை (Subject) அறியுமுன் பார்ப்பதை (Object) அறிய இயலாது. அந்த ஞானம் பூர்த்தியாகாது.

ஸ்ரீ சங்கரர் ஆத்ம விசாரத்தில் நம்மை மூழ்கச் சொல்கின்றார்.

सत्सङ्गत्वे निस्सङ्गत्वं
निस्सङ्गत्वे निर्मोहत्वम् /
निर्मोहत्वे निश्चलतत्त्वं
निश्चलतत्त्वे जीवन्मुक्तिः // 9 //

சத்ஸங்க³த்வே நிஸ்ஸங்க³த்வம்
நிஸ்ஸங்க³த்வே நிர்மோஹத்வம் /
நிர்மோஹத்வே நிஸ்ஸலதத்வம்
நிஸ்ஸலதத்வே ஜீவன்முக்தி: // 9 //

satsaNgatve nissaNgatvaM
nissaNgatve nirmohatvam.h .
nirmohatve nishchalatattvaM
nishchalatattve jeevanmuktiH .. (9)

பொருள்:

சாதுக்களுடைய (புண்ணியாத்மாக்கள்)
கூட்டுறவு கிடைத்தால்தான், இந்த பந்தபாசத்திலிருந்து
விடுதலை கிடைக்கும்.

பந்தபாச விடுதலை நம்மை மோஹத்திலிருந்து
(மாயை) விடுபடச் செய்யும். மோஹம் அகன்றால்
ஸ்திரமாக உள்ள (நித்திய) வஸ்து விளங்கும்.
ஸ்திரமான வஸ்து விளங்கினால் அதுவே ஜீவன்முக்தி
நிலை.

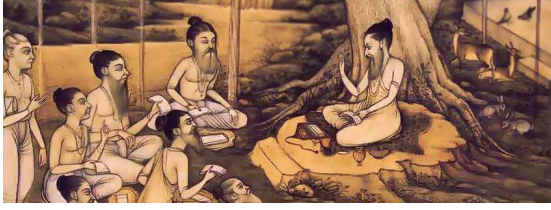
தெளிவுரை:

ஆத்ம விசாரம் செய்ய நமக்கு வழிகாட்டி ஒருவர்
வேண்டும். அதுதான் சாதுக்களுடைய சங்கமம்.

பஜகோவிந்தம்

அதாவது நல் வழியில் செல்லும் ஞானிகளின் கூட்டுறவு.

அப்படி அவர்களிடம் தொடர்பு ஏற்படுத்திக் கொண்டால் அவர்கள் நமக்கு நல் வழி காட்டுவார்கள்.

அப்படி அவர்கள் வழியில் சென்றால், பந்தபாசங்கள் ஒழியும்.

எப்படி?

மேலே சொன்ன ஆத்ம விசாரப் பாதையில் செல்ல அவர்கள் நமக்கு உதவுவார்கள். அப்படி ஆத்ம விசாரம் செய்தால் மோஹம் (Delusion) அகலும். அதாவது மாயை அகலும்.

ஞானம் உதயமாகும்.

பஜகோவிந்தம்

அப்படி மாயை அகன்று ஞானம் வந்தால் ஸ்திரமாக உள்ள நிச்சலமான வஸ்து (SELF) நமக்குப் புலப்படும். அப்படிப் புலப்பட்டால் அதுவே, நமக்கு மன அமைதியைத் தந்து, இந்த உடலில் இருக்கும்போதே ஜீவன்முக்த நிலையைத் தரும்.

இதைத்தான் பகவான் ஸ்ரீ இரமண மஹரிஷி கூறியிருக்கிறார்.

திருப்புகழ் என்ற கிரந்தத்தில் ஸ்ரீ அருணகிரி நாதர் "ஸ்வானுபூதி" என இதைக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இதைத்தான் "ஆத்ம சாக்ஷாத்காரம்" என்று கூறுகிறார்கள்.

அதாவது தன்னைத் தானே அறிந்துகொள்வது. இதுதான் நம்முடைய வாழ்க்கையின் லக்ஷியம் ஆகும்.

वयसि गते कः कामविकारः
शुष्के नीरे कः कासारः /
क्षीणे वित्ते कः परिवारः
ज्ञाते तत्त्वे कः संसारः // 10 //

வயஸி க³தே க: காமவிகார:
சுஷ்கே நீரே க: காஸார: /
க்ஷீணே வித்தே க: பரிவார:
ஜ்ஞாதே தத்த்வே க: ஸம்ஸார: // 10 //

vayasigate kaH kaamavikaaraH
shushhke niire kaH kaasaaraH .
kshiiNevitte kaH parivaaraH
Gyaate tattve kaH saMsaaraH.. (10)

பொருள்:

முதிர்ச்சி அடையும்போது (அதாவது சிறுவயது போய் வயதாகும்போது) என்ன காம (ஆசை) தேவை? நீர் வற்றின பிறகு எங்கே தடாகம் (ஏரி)? தனமில்லாததாகும் பொழுது எங்கே சுற்றத்தார்கள்? (ஆத்ம) ஞானம் கிடைத்தபிறகு ஏது (சம்சாரம்) துக்கம்?

தெளிவுரை:

உலக பந்தங்கள் பலனில் அடங்கியது. நமக்குப் பலன் இல்லையேல் நாம் யாருடனும் கூட்டுறவு வைத்துக்கொள்ள மாட்டோம்.

சிறுவயது போய் நாம் முதிர்ச்சி அடையும் போது நமக்குத் தேவையற்ற ஆசைகள் அடங்கி விடுகின்றன. முதியவர்களாக ஆகிவிட்ட பிறகு சிறுவர்களிடம் காணப்படுகின்ற ஆசைகள் நம்மிடம் இருப்பதில்லை.

ஒரு தடாகத்தில் (ஏரி) நீர் முழுதும் வற்றி விட்டால் அதற்குத் தடாகம் என்ற பேர் போய்விடுகிறது. அதேபோல் நம்மிடம் தனம் (பணம்) இல்லையேல் நம் உறவினர்கள் நம்மை நாடி வரமாட்டார்கள். அதாவது நம் பொருளாதார நிலை போய் விட்டால் சுற்றத்தார் விலகிவிடுவார்கள்.

ஆத்மஞானம் வந்து விட்டால் இந்த உலக வாழ்க்கையின் சுக தூக்கங்கள் நம்மை பாதிக்காது. ஞானம் வந்தபிறகு சம்ஸார பந்தம் நம்மை அண்டாது எனப்பொருள்.

பஜகோவிந்தம்

முன் சொன்ன ஸ்லோகத்தில் ஆத்ம ஞானம்
பெற வழியைக் காண்பித்தார். எதற்காக ஆத்ம ஞானம்
பெறவேண்டும் என்று இந்த ஸ்லோகத்திலும் அடுத்து
வரும் ஸ்லோகங்களிலும் விவரிக்கிறார்.

मा कुरु धनजन यौवन गर्व
हरति निमेषात्-कालः सर्वम् /
मायामयमिदम्-अखिलं हित्वा
ब्रह्मपदं त्वं प्रविश विदित्वा // 11 //

மா குரு த⁴ன-ஜன-யௌவன-க³ர்வம்
ஹரதி நிமேஷாக்கால: ஸர்வம் /
மாயாமயமித³மகி²லம் ஹித்வா
ப்³ரஹ்மபத³ம் த்வம் ப்ரவிஸ விதி³த்வா // 11 //

maa kuru dhana jana yauvana garvaM
harati nimeshaatkaalaH sarvam.h .
maayaamayamidamakhilaM hitvaa
brahmapadaM tvaM pravisha viditvaa .. (11)

பொருள்:

தனத்திலோ (சுகம்), குழந்தை பருவத்திலோ, இளமை பருவத்திலோ அபிமானம் கொள்ளாதே, ஏனென்றால் காலம் இப்பருவங்களை எல்லாம் அகற்றிவிடுகிறது.

மாயையால் உண்டான இந்த உலகவாழ்வை விட்டு (என்றென்றும் சாஸ்வதமான) ப்ரஹ்ம பதத்தை முறையே அறிந்து அதில் மூழ்குவாயாக.

தெளிவுரை:

உலக சுகம் தனத்தால் கிடைப்பது. தனம் நிலையானதல்ல. அதேபோல் குழந்தை/இளமைப் பருவங்கள் நிலையானதல்ல.

ஏனெனில் அவை காலப்போக்கில் மாறக் கூடியவை, அழியக் கூடியவை. சுகமும், துக்கமும் மாறி மாறி நிகழ்கின்றன. அவை இரண்டும் அநித்தியம்.

பால்யம், கௌமாரம், யௌவனம், வார்த்தக்யம் என நாலு நிலைகள் நம் ஜீவித்தத்தில் மாறி மாறி

வருகின்றன. அதாவது, குழந்தை, குமரன், இளமை, முதுமை என நான்கு பருவங்கள் உண்டாகின்றன.

ஆகையால், இதில் எந்த ஒரு நிலையம் உண்மையில்லை எனத் தெளிவாகிறது. ஆதலால் இதன்மேல் அபிமானம் அல்லது நாட்டம் கொள்வது மூடத்தனம். அதேபோல, இந்த உலகத்திலுள்ள எல்லா வஸ்துக்களும் மாறக்கூடியவை, அழியக்கூடியவை. எது நிலையானது அல்லவோ அது மாயாஸ்வரூபம் என அறிந்துகொள்ள வேண்டும்.

இந்த மாயா வடிவான உலகைத் துறந்து (விட்டு) நித்திய வஸ்துவான ப்ரஹ்மத்தை உணர்ந்து அதாகவே பரிணமிக்க வேண்டும். அப்போதுதான் நாம் ஜீவன்முக்தர்களாவோம் எனக் கருத்து.

ஸ்ரீ சங்கரர் இங்கு "ப்ரஹ்மம் ஸத்யம்! ஜகத் மித்யா!" (ப்ரஹ்மம் ஒன்றுதான் சத்யநிலை, நித்தியம், சாஸ்வதம், உலகம் அநித்தியம் அல்லது மாயை) என்ற தத்தவத்தை நிலை நாட்டுகிறார். அப்படி ப்ரஹ்மநிலை எய்தி விட்டால், அதில்தான் திடமாக இருக்க வேண்டும்.

இதைத்தான் "ஆத்ம சாக்ஷாதிக்காரரம்" எனக் குறிப்பிடுகிறார்கள் பெரியோர்கள்.

ப்ரஹ்மத்தை அறிவது என்பதற்குப் பதிலாக ப்ரஹ்ம நிலையில் திகழ்வது என்பது மிகப் பொருத்தமான விளக்கமாகும்.

दिन यामिन्यौ सायं प्रातः
शिशिर वसन्तौ पुनरायातः /
कालः क्रीडति गच्छत्यायुः
तदपि न मुञ्चत्याशावायुः // 12 //

தி³னயாமின்யௌ ஸாயம் ப்ராத:
சிசிரவஸன்தௌ புனராயாத: /
கால: க்ரீ³தி க³ச்ச²த்யாயு:
தத³பி ந முஞ்சத்யாஸாவாயு: // 12 //

dinayaaminyau saayaM praataH
shishiravasantau punaraayaataH .
kaalaH kriiDati gachchhatyaayuH
tadapi na muJNcatyaashaavaayuH .. (12)

பொருள்:

இரவு, பகல் ஆகிய சூரிய உதயம் மற்றும் அஸ்தமனங்களும், காற்றுக்காலமும், வஸந்த காலமும் மாறி, மாறி வந்த வண்ணம் இருக்கின்றன, காலம் விளையாடுகிறது, வாழ்க்கை நலிந்துக்கொண்டு வருகிறது. ஆனாலும், மனிதர்கள் யாரும் ஆசையை விடுவதில்லை.

தெளிவுரை:

நாம் உலகில் வாழ்ந்து வந்தாலும், உலக நீதிக்குட்பட்டு நடப்பதில்லை என்பதைத் தெளிவாகத் தந்துள்ளார். இரவு, பகல், உதயம், அஸ்தமனம், காற்றுக் காலம், வஸந்தகாலம் முதலியவை மாறுகின்றன.

இப்படிக் காலம் மாறி, மாறி விளையாடுகிறது, அத்துடன் நமது வாழ்க்கையும் மாறி, மாறி வருகின்றது (அதாவது பால்யம், கௌமாரம், யௌவனம், வார்த்தக்யம்) இது உலக நியதி (Natural Law). சுருங்கச் சொன்னால் உலகிலுள்ள எல்லாமே மாறக்கூடியவைகள். இது நம் கையில் இல்லை, அது உலக நியதி.

பஜகோவிந்தம்

அப்படி உலகமே மாறினாலும், நம் ஆசை மட்டும் ஏன் மாறுவதில்லை? எப்பொழுதும் நாம் ஆசாபாசத்தில் உழன்ற வண்ணம் இருக்கின்றோம்.

இது மதியீனமல்லவா எனச் சொல்லாமல் சொல்கிறார்.

का ते कान्ता धन गत चिन्ता
वातुल किं तव नास्ति नियन्ता /
त्रिजगति सज्जन सङ्गतिरेका
भवति भवार्णव तरणे नौका // 13 //

கா தே கான்தா த⁴னக³தசின்தா
வாதுல கிம் தவ நாஸ்தி நியன்தா /
த்ரிஜக³தி ஸஜ்ஜனஸங்க³திரேகா
ப⁴வதி ப⁴வார்ணவதரணே நௌகா // 13 //

kaate kaantaa dhana gatachintaa
vaatula kiM tava naasti niyantaa .
trijagati sajjanasaM gatraikaa
bhavati bhavaarNavataraNe naukaa .. (13)

பொருள்:

எதற்காக மனைவி (கணவன்), தனம் போன்றவைகளில் விசாரம் கொள்கின்றாய்?

ஹே மதிஹீனனே! உன்னைப் பரிபாலிப்பவன் உனக்கு இல்லையா?

இந்த மூன்று உலகத்திலும் சத்ஜனங்களுடைய (சாதுக்களுடைய) கூட்டுறவு மட்டும்தான் உனக்கு இந்தப் பிறப்பிறப்புடன் கூடின சம்ஸார சாகரத்தைக் கடக்கத் தோணியாக (படகாக) அமைய முடியும்.

தெளிவுரை:

சத்ஸங்கத்தின் முக்கிய மஹிமையை இங்கு விளக்குகிறார்.

உலகில் நாம் உழல்வது, மனைவி, மக்கள், பந்துக்கள், தன சம்பாத்தியம், சுகம் போன்ற ஆசாபாச பந்தத்தில் கிடந்து உழலுகிறோம்.

இந்த பந்தங்கள் சரிவர அமைய வில்லை யானால், நாம் கலங்குகின்றோம்.

நான், எனது என்ற அஹம்காரம், மமாகாரத்தில் உழல்வதால் நம்மைக் காக்கும் ஒருவன் (இறைவன்) இருக்கிறான் என்ற பாவம் (Attitude) நமக்கு வருவதே இல்லை.

எல்லாம் நம்மால் இயங்குகிறது என்ற ஆணவமே, நமக்குமேல் ஒருவன் நம்மை வழி நடத்துகின்றான் என்ற உண்மையை அறிய முடியாமல் செய்து விடுகின்றது.

மூன்று உலகம் எனப்படுவது, ஜாக்ரத், ஸ்வப்ன, ஸுஷுப்தி என்ற மூன்று அவஸ்தை.

நாம் சில சமயம் விழித்திருக்கிறோம், சில சமயம் கனவு உலகில் இருக்கிறோம், இன்னும் சில சமயம் உறக்கத்தில் போய்விடுகிறோம்.

இப்படி, இந்த மூன்றும் மூன்று உலக வாழ்க்கை எனக் கூறப்படுகிறது.

இந்த மூன்று நிலையிலிருந்தும் கடைத்தேற (அதாவது பிறப்பு இறப்பு என்ற நிலை இல்லாமலாக) நமக்கு உதவி புரிவது ஸத்சங்கம் ஒன்றுமட்டும்தான் என அறிய வேண்டும்.

அதாவது ஞானிகளின் கூட்டுறவு.

இது முன்பே சொன்னதை வலியுறுத்துவதாக அமைந்துள்ளது.

உலகமே மாயம் என்று கூறும்போது, ஸத்ஸ்ஸங்கம் மாயை அல்லவா? என்ற வினா எழலாம். இருட்டு அகல வேண்டுமானால், ஒளியைக் கொணர வேண்டும்.

ஒளி அநித்தியமாகுமா?

ஆகாது. ஏன்?

ஒளியில்லையேல் இருட்டு.

அப்பொழுது ஒளி நிரந்தரமாக இருந்தால் இருட்டு என்பது வராதே.

பஜகோவிந்தம்

ஆதலால் அநித்திய அவஸ்தை மாற நித்திய
அவஸ்தையை நாட வேண்டும்.

இருட்டு அஞ்ஞானம். ஒளி ஞானம்.

ஞானம் வந்தால் அஞ்ஞானம் அகலும் என்பது
நமக்குப் புரிந்ததே.

ஒளியில் எல்லாம் விளங்கும். அதுபோல்
சாதுக்களுடைய கூட்டுறவு நமக்கு ஞானத்தைத் தரும்.
அப்பொழுதுதான் நமக்கு ஞானம் வரும். இதுதான்
இதன் தாத்பர்யம்.

जटिलो मुण्डी लुञ्जित केशः
काषायान्बर बहुकृत वेषः /
पश्यन्नपि च न पश्यति मूढः
उदर निमित्तं बहुकृत वेषः // 14 //

ஜடிலோ முண்டி³ லுஞ்சி²தகேஸை:
காஷாயாம்³ர-ப³ஹுக்ருதவேஷ: /
பஸ்யன்னபி ச ந பஸ்யதி மூட:⁴
உத³ரனிமித்தம் ப³ஹுக்ருதவேஷ: // 14 //

jaTilo muNDii luJNchhitakeshaH
kaashhaayaambarabahukRitaveshhaH .
pashyannapi cana pashyati muuDhaH
udaranimittaM bahukRitaveshhaH .. (14)

பொருள்:

தாடி மீசை வைத்து, தலையில் ஜெடைகள் நிறைந்து, அல்லது தலையைக் முண்டனம் செய்து, காஷாய வஸ்த்திரத்தைத் தரித்து, இப்படிப் பல வேஷங்கள் போடுபவன் மூடனேயாவான்.

அவன் பார்வை இருந்தும் குருடனாவான். ஏனென்றால் இவையெல்லாம் அவன் வயற்றுப் பாட்டிற்கே.

தெளிவுரை:

சன்யாசம் என்ற ஓர் உன்னத நிலையைக் களங்கப்படுத்தும் வகையில் தாடி மீசை வைத்து, தலையை முண்டனம் செய்து, அல்லது தலையில் ஜெடையை வளர்த்தி, காஷாய வஸ்திரம் தரித்து,

பஜகோவிந்தம்

தம்மை சன்யாசி என்று கூறிக்கொள்பவர் மூடர்கள் ஆவார்கள்.

அவர்கள் வயிற்றுப்பாட்டிற்காகப் போடப் பட்டவை இந்த வேஷம். இவர்களைக் கண்ணிருந்தும் குரூடர்கள் எனக் கூறலாம். சிந்திக்கத் திராணி இருந்தும் ஞானமில்லாதவர் எனப் பொருள்.

வெறும் வேஷம் போட்டதால் ஒருவன் சன்யாசி ஆகிவிட முடியாது. சன்யாசி வேஷம் போடவேண்டிய அவசியமில்லை என்ற கருத்தை இதுமூலம் நமக்குத் தெளிவுப்படுத்துகிறார்.

சன்யாசம் என்பது மனத்தளவில். ஆசா பாசத்தைத் துறந்து, உலக சிந்தனையற்று மெளனமாக

தியான நிலையில் பிரஹ்மமானுபூதியில் எப்பொழுதும் நிலைத்திருப்பதுதான் ஒரு சன்யாசியின் லக்ஷணம் அது அல்லாது வேஷம் போடுவதல்ல எனப் பொருள்.

சன்யாசிக்கே இப்படியானால் நம் நிலை என்ன? உலகமே ஒரு நாடக மேடை, நாம் எல்லாம் அதில் வேஷதாரிகள் எனச் சொல்லாமல் சொல்வதுப் போல இருக்கிறது.

अङ्गं गलितं पलितं मुण्डं
दशन विहीनं जातं तुण्डम् /
वृद्धो याति गृहीत्वा दण्डं
तदपि न मुञ्चत्याशा पिण्डम् // 15 //

அங்க³ம் க³லிதம் பலிதம் முண்ட³ம்
த³ஸனவிஹீனம் ஜாதம் துண்ட³ம் /
வ்ருத்³தோ⁴ யாதி க்³ருஹீத்வா த³ண்ட³ம்
தத³பி ந முஞ்சத்யாஸாபிண்ட³ம் // 15 //

aNgaM galitaM palitaM muNDaM
dashanavihiinaM jataM tuNDam.
vRiddho yaati gRihitvaa daNDaM
tadapi na muJNcatyaashaapiNDam.. (15)

பொருள்:

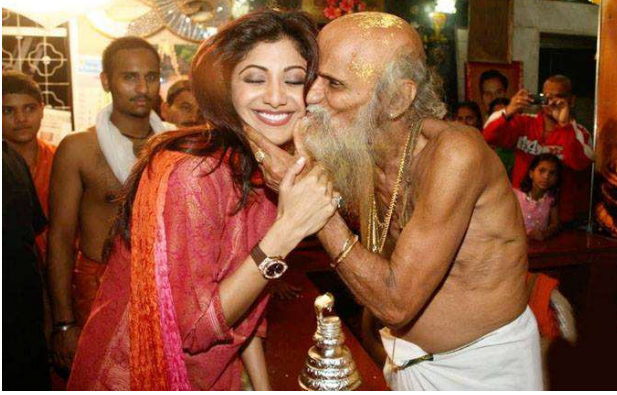
உடல் நலிந்து (சோர்வடைந்து), வாயில் பல்கள் வீழ்ந்துபோய், தலைமுடி நரைத்துப்போய், கையில் ஊன்றுகோலுடன் இருக்கும் விருத்தன் (கிழவன்) அந்த நிலையிலும் ஆசைகள் எனும் மூட்டையை விடுவதில்லை.

தெளிவுரை:

ஆசை யாரை விட்டது எனக் கேட்பதுண்டு. ஆசை யாரையும் பிடிப்பதில்லை. நாம் தான் அதைப் பிடித்துக்கொள்கின்றோம் என்பது மாத்திரமல்ல, உடல் தள்ளாடி, வாயில் பல்களெல்லாம் உதிர்ந்து, தலைமுடி முழுவதும் நரைத்து, நடப்பதற்கு ஊன்றுகோல் வேண்டிய நிலையிலிருக்கும் ஒரு கிழவன்கூடத் தன ஆசையெனும் மூட்டையை விடுவதில்லை.

இதிலிருந்து நாம் உலக ஸுகத்தில் எவ்வளவு ஆசை வைக்கிறோம் என்று தெரிகிறது. நாம் தள்ளாத நிலையிலும் ஆசையை ஒருவரும் விடுவதில்லை. எவ்வளவு மூடத்தனம்! இதுதான் நம் அறிவீனம் என்றே சொல்லவேண்டும்.

பஜகோவிந்தம்

மன உடல் நிலை மாறி வர்த்தக்யம் (முதுமை)
வந்தாலும் நாம் ஆசை எனும் மூட்டையை ஏன்
சுமக்கிறோம்?

இதுதான் அஞ்ஞானம் (அறியாமை) என்பது.

अग्रे वह्निः पृष्ठे भानुः
रात्रौ चुबुक समर्पित जानुः ।
करतल भिक्षस्-तरुतल वासः
तदपि न मुञ्चत्याशा पाशः ॥ 16 ॥

அக்³ரே வஹ்னி: ப்ருஷ்டே² பா⁴னு:
ராத்ரௌ சுபு³க-ஸமர்பித-ஜானு: /
கரதல-பி⁴க்ஷஸ்தருதலவாஸ:
தத³பி ந முஞ்சத்யாஸா பாஸ: ॥ 16 ॥

agre vahniH pRishhThebhaanuH
raatrau chubukasamarpitajaanuH .
karatalabhikshastarutalavaasaH
tadapi na muJNcatyaashaapaashaH .. (16)

பொருள்:

முன்னால் அக்னியும் (தீயும்), பின்னால்
சூர்யனும், இரவு நேரம் தன் கால் முட்டுகள் தாடியைத்
தொடும்விதம் மரச்சுவட்டில் சுருங்கி உட்கார்ந்து, தன்
இரு கரங்களையும் ஏந்தி பிசைவு வாங்கிச் சாப்பிடும்
நிலையிலும் (அவன்) ஆசாபாசங்களை விடுவதில்லை.

தெளிவுரை:

தள்ளாடித் தத்தளிக்கும் முதியவரைப் பற்றிச் சொன்னார். ஆனால் முதியவர் மட்டுமல்லாமல், எவரும் தன் இயலாத நிலையிலும் வெய்யிலில் அலைந்து, இரவு குளிரால் தாக்குண்டு தன் உடம்பை மூடக் கம்பிளி இல்லாமலும், தங்க இடம் இல்லாமலும், மரச்சுவட்டில் உடலைக் குறுக்கி உட்கார்ந்து இரு கைகளையும் ஏந்திப் பிச்சை எடுக்கும் ஒரு மனிதனும் தன் ஆசாபாசங்களை விடுவதில்லை.

அதாவது மனிதர்கள் எந்த நிலையில் இருந்தாலும் அவர்கள் தங்கள் உலக ஆசாபாசங்களை விட முயலுவதில்லை எனப் பொருள். இதனை ஆசை யாரை விட்டது? என்று ஆசையின் மீது பழி சுமத்துகிறோம்.

कुरुते गङ्गा सागर गमनं
व्रत परिपालनम्-अथवा दानम् /
ज्ञान विहीनः सर्वमतेन
भजति न मुक्तिं जन्म शतेन // 17 //

குருதே க³ங்கா³ஸாக³ரக³மனம்
வ்ரத-பரிபாலனமத²வா தா³னம் /
ஜ்ஞானவிஹீன: ஸர்வமதேன
பஜ⁴தி ந முக்திம் ஜன்மஸதேன // 17 //

kurute gaNgaasaagaragamanaM
vrataparipaalanamathavaa daanam.h .
GYaanavihinaH sarvamatena
muktiM na bhajati janmashatena .. (17)

பொருள்:

(ஓருவன்) கங்கா நதியில் ஸ்நானம் செய்யலாம், விரதங்கள் இருக்கலாம், நோன்புகள் நோக்கலாம் அல்லது நிறைய தானதர்மங்கள் செய்யலாம், ஆனாலும் ஞானம் (ஆத்மஞானம்) வரவில்லையேல், நூறு வருடங்கள் சென்றாலும் (அவனுக்கு) முக்தி (ஜீவன்முக்தி) என்பது அவனுக்கு கிடைக்காது.

தெளிவுரை:

ஆத்மஞானம் பெற வேண்டியது எவ்வளவு முக்கியம் என்று தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

முதலில் ஆசாபாசத்தை விட வேண்டும் என்று பார்த்தோம். பிறகு ஆத்மஞானம் பெற வேண்டும்.

ஒருவன் எவ்வளவுதான் கங்கையில் குளித்தாலும், விரதங்கள் இருந்தாலும், நோன்புகள் நோற்றாலும், நிறைய தானதர்மங்கள் செய்தாலும், ஆத்மஞானம் கிடைக்கவில்லையானால் நூறு வருடங்களானாலும் (அதாவது நூறு என்பது ஒரு கணக்கிற்குச் சொன்னது. இதன் பொருள் நீண்ட காலம் என எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும்) அவனுக்கு முக்தி கிடையாது எனப் பொருள்.

பஜகோவிந்தம்

பூஜைகள், ஜெபங்கள், ஆசாரம் முதலியவைகள் நம் மனதைக் கட்டுப்படுத்தி ஆத்ம சிந்தனையில் புகுத்த உதவுமே தவிர நம்மைக் கடைத்தேற்றாது.

ஸ்வானுபவத்துடன் தன்னிலையில் இருப்பதே ஆத்ம ஞானம் எனப்படுவது. அப்படி நீண்டகாலம் இருந்தால் ஜீவன்முக்திக்கு வழி கிடைக்கும்.

सुरमन्दिर तरु मूल निवासः
शय्या भूतलम्-अजिनं वासः /
सर्व परिग्रह भोगत्यागः
कस्य सुखं न करोति विरागः ॥ 18 ॥

சுரமன்³தி³ர-தரு-மூல-னிவாஸ:
சய்யா பூ⁴தலமஜினம் வாஸ: /
ஸர்வ-பரிக்³ரஹ-போ⁴க³த்யாக:³
கஸ்ய சுக²ம் ந கரோதி விராக:³ ॥ 18 ॥

sura ma.ndira taru muula nivaasaH
shayyaa bhootala majinaM vaasaH .
sarva parigraha bhoga tyaagaH
kasya sukhaM na karoti viraagaH .. (18)

பொருள்:

ஆலயங்களிலோ, மரத்தின் சுவட்டிலோ வெறும் நிலத்தில் மரவுரி கட்டி உறங்குவவனுக்கும் எல்லா உடமைகளையும் சுகங்களையும் தியாகம் செய்து வைராக்கியம் கொண்ட (ஸமபாவனையுடன் கூடின) ஒருவனுக்கும் ஸுகம் எப்படி வராமலிருக்கும்?

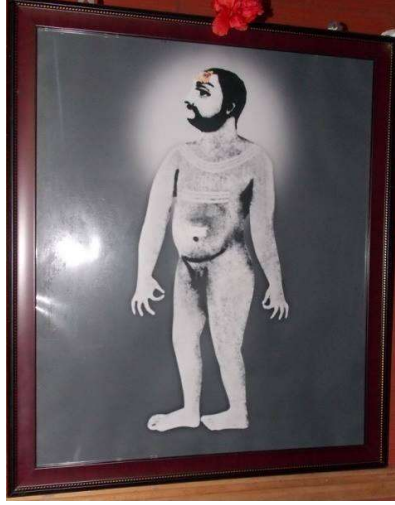
தெளிவுரை:

நமக்கு சுகம் உலகில் கிடைக்கும் வஸ்துக்களிலிருந்து வருகிறது என நினைக்கிறோம். ஆனால் உண்மையான சுகம் எங்கிருக்கிறது?

இடுப்பில் மரவுரி கட்டி, தன்னுடைய எல்லா உடமைகளிலிருந்தும் கிடைக்கும் சுகத்தையும் அந்த உடமைகளையும் துறந்து, ஆலயங்களிலோ? மரச்சுவட்டிலோ? வெறும் தரையில் மரவுரி கட்டிப்படுத்து உறங்கும் வைராக்கியம் கொண்ட (சமபாவனையுடன்) ஒருவனுக்குக் கிடைக்கும் சுகத்தை யாரால் அடைய முடியும்?

பஜகோவிந்தம்

அதாவது உலகிலிலுள்ள எல்லா வஸ்துக்களிலும் உள்ள ஆசாபாசத்தைத் துறந்து, எல்லா உடமைகளையும் துறந்து, சுக துக்கங்களில் சமபாவனை கொண்டு, திறந்த வெளியில் மரச்சுவட்டில் வெறும் தரையில் வஸ்தரஹீனனாய் மரவுரி உடுத்து உறங்கும் யோகிக்கு சுகம் இல்லை என்று யார் கூறியது? அவருக்கு உள்ள சுகத்தை யாரால் தடுக்க முடியும்?

அதாவது உடமையற்று நிச்சிந்தயாய், கவலையில்லாமல் இருக்கும் சுகமே உண்மையான சுகம் எனப் பொருள்.

योगरतो वा भोगरतो वा
सङ्गरतो वा सङ्गविहीनः ।
यस्य ब्रह्मणि रमते चित्तं
नन्दति नन्दति नन्दत्येव ॥ 19 ॥

யோக³ரதோ வா போ⁴க³ரதோ வா
ஸங்க³ரதோ வா ஸங்க³விஹீன: /
யஸ்ய ப்³ரஹ்மணி ரமதே சித்தம்
நந்த³தி நந்த³தி நந்த³த்யேவ ॥ 19 ॥

yogarato vaabhogaratovaa
saN^garato vaa saNgaviihinaH .
yasya brahmaNi ramate chittaM
nandati nandati nandatyeva .. (19)

பொருள்:

எவ்வொருவன் தியானத்திலேயே இருந்தாலும்,
இந்திரிய அனுபவங்களில் மூழ்கியிருந்தாலும்,
மற்றவருடன் கூடியிருந்தாலும், அல்லது தன்னந்
தனியே (ஏகாக்ரமாய்) இருந்தாலும் சரி (அவன்) பிரஹ்ம
நிஷ்டையில் நிலைத்திருந்தால் அவன் எப்போதும்

அதன் சுகத்தையே அனுபவித்திருப்பான். அங்கு சுகத்தை தவிர வேறு எதுவும் அவனுக்கு கிடையாது.

தெளிவுரை:

எது சுகம்? என கடந்த ஸ்லோகத்தில் கூறினார்.

இந்த ஸ்லோகத்தில் அதை விரிவாக எடுத்து விளக்குகின்றார். இரண்டின் கருத்தும் ஒன்றுதான். அதாவது, ஒரு யோகி எந்த நிலையில் இருந்தாலும், (உலக வாழ்க்கையில்) ப்ரஹ்ம நிஷ்டையில் இருந்தால், அவனுக்கு சுகமே கிடைக்கும்.

பிரஹ்ம நிஷ்டைக்குப் போகும்முன் என்ன செய்ய வேண்டும்?

எல்லாப் பொருளையும், அவைகளிலுள்ள எல்லா சுகங்களையும் துறந்து, கிடைத்த இடத்தில் வாசம் செய்து, (கிடைத்ததை உண்டு), சம திருப்தியுடனும் சம பாவனையுடனும் ப்ரஹ்மநிலையில் நிலைத்திருந்தால் கிடைக்கும் அனுபவமே, **சுகம்** எனப்படும். சுகம் வெளியில் இல்லை, நம் உள்ளில் உள்ளது எனத் தெரிகிறது.

भगवद्गीता किञ्चिदधीता
गङ्गा जललव कणिका पीता /
सकृदपि येन मुरारी समर्चा
क्रियते तस्य यमेन न चर्चा // 20 //

ப⁴க³வத்³கீ³தா கிஞ்சித்³தீ⁴தா
க³ங்கா³ஜல-லவகணிகா பீதா /
ஸக்ருத்³பி யேன முராரிஸமர்சா
க்ரியதே தஸ்ய யமேன ந சர்சா // 20 //

bhagavad.h giitaa kiJNchidadhiitaa
gaNgaa jalalava kaNikaapiitaa
sakRidapi yena muraari samarchaa
kriyate tasya yamena na charchaa .. (20)

பொருள்:

எவனொருவன் கொஞ்சமாவது பகவத்கீதையை
படித்து, ஒரு துளியாவது கங்கா நீரைப்பருகி, சிறிது
நேரம் முராரியை (முரன் என்ற அசுரனை கொன்றவன்
- ஸ்ரீகிருஷ்ணன்) பஜித்து வருகின்றானோ?
(அவனுக்கு) எமனுடன் வாதாடி ஜெயிக்கமுடியும்.

தெளிவுரை:

பகவத்கீதை படனம் என்று சொல்கிறார்? கீதை ஐந்தாவது வேதம் எனக் கூறப்படுகின்றது. அதில் வேதத்தில் சொன்ன எல்லா தர்மங்களும் அடங்கி இருக்கிறது. அதைப்படித்தால், வேதத்தை படித்ததுப் போல ஆகும்.

அதேப்போல, ஏன் கங்கா தீர்த்தத்தில் குளிப்பதைப்பற்றி கூறுகிறார்?

நதிகளில் முக்கியமானது கங்கை. கங்கையில் குளித்தால் முக்தி என நமக்குத் தெரியும். ஆகையால் கங்கா நதி தீர்த்தத்தில் குளிப்பது நன்று என்கின்றார்.

முராரி என்ற அசுரனை கொன்றவன் கிருஷ்ணன். அதுமட்டுமல்லாமல், எப்பொழுதும் நித்திய சுகத்தில் இருப்பவன் கோவிந்தன் (கிருஷ்ணன்). ஆகையால் நித்திய சுகத்திற்கு அவனை பஜிக்க (வழிபட) வேண்டும்.

இதிலிருந்து, நித்திய சுகத்திற்கு என்ன வழி என விளங்குகிறது. புண்ய நதி குளியல், பகவத்கீதை

பஜகோவிந்தம்

படிப்பது, இறைவன் வழிபாடு இவைகளை
நிஷ்டையுடன் செய்து வந்தால், அவனுக்கு எமனுடன்
கூட சர்ச்சை செய்து ஜெயிக்க முடியும். அதாவது மரண
பயம் சிறிதும் இராது என பொருள்.

पुनरपि जननं पुनरपि मरणं
पुनरपि जननी जठरे शयनम् /
इह संसारे बहु दुस्तारे
कृपया॒पारे पाहि मुरारे // 21 //

புனரபி ஜனநம் புனரபி மரணம்
புனரபி ஜனநீஜ²ரே சயனம் /
இஹ ஸம்ஸாரே ப³ஹுது³ஸ்தாரே
க்ருபயாபாரே பாஹி முராரே // 21 //

punarapi jananaM punarapi maraNam
punarapi jananii jaThare shayanam.h .
iha saMSaare bahudustaare
kRipayaa.apaare paahi muraare .. (21)

பொருள்:

மீண்டும், மீண்டும் பிறப்பது, பிறகு மீண்டும் மரணமடைவது, திரும்பத் திரும்ப தாயின் கர்ப்பப் பாத்திரத்தில் கிடப்பது என மாறி, மாறி வரும் இந்த நிலையைக் (சம்ஸார சாகரத்தை) கடப்பது என்பது (என்னால்) இயலாத காரியம். ஹே முரனைக் கொன்றவனே! தயைக்கூர்ந்து (என்னை இந்த சம்சார சக்ரத்திலிருந்து) காப்பாற்றுவாயாக.

தெளிவுரை:

உலக வாழ்க்கையின் நியதியைப் பற்றி விவரித்திருக்கிறார். பிறப்பு, இறப்பு என்பது ஒரு சக்கரத்தின் இடைவிடாத சுழற்சிபோல திரும்பத் திரும்ப வருகின்றது.

ஜனனத்திற்கு முன் 10 மாதம் தாயின் கர்ப்பப் பையில் கிடந்துமுலும் கஷ்டம் நாம் அறிந்ததே. பிறந்தால் அனைவரும் இறக்கத்தான் வேண்டும்.

பிறப்பு என்பது தாயின் உதரத்திலிருந்தே என்ற நியதி மாறாது. இப்படி பிறப்பிற்கும், மரணத்திற்கும் இடையே உள்ள வாழ்க்கைதான் 'சம்ஸார சாகரம்' எனப்படும். இதிலிருந்து விடுபட்டு ஜீவன் முக்தன் நிலை அடைய வேண்டுமானால், இறைவனுடைய கிருபை அவசியம். ஆகையால் நித்திய ஆனந்த நிலையில் திகழும் பகவானை பஜி (வழிபடு) என்று கருத்து.

रथ्या चर्पट विरचित कथः
पुण्यापुण्य विवर्जित पन्थः /
योगी योग नियोजित चित्तः
रमते बालोन्मत्तवदेव ॥ 22 ॥

ரத்²யாசர்பட-விரசித-கன்த:²
புண்யாபுண்ய-விவர்ஜித-பன்த:² /
யோகீ³ யோக³னியோஜித-சித்த:
ரமதே பா³லோன்மத்தவதே³வ ॥ 22 ॥

rathyaa charpaTa virachita kanthaH
puNyaapuNya vivarjita panthaH .
yogii yoganiyojita chitto
ramate baalonmattavadeva .. (22)

பொருள்:

வழியில் கிடக்கும் கிழிந்த சாக்குத் துணிகள் முதலியவைகளை எடுத்து உடுத்தி, நல்லது கெட்டது ஆகிய வழிகளைத் துறந்து யோகநிலையில் (ப்ரஹ்ம நிலையில்) ரமித்திருக்கும் யோகி ஒரு குழந்தையைப் போல அல்லது ஒரு உன்மத்தனைப் போல் காணப்பாடுகிறான்.

தெளிவுரை:

நித்திய சுகம் என்பது ப்ரஹ்மத்தில் நிலைத்திருப்பது எனப் பார்த்தோம். அப்பேர்ப்பட்ட ஒருவனுக்குப் பெயர் யோகி. அவனே ப்ரஹ்மநிஷ்டன்.

தியானத்திலிருந்துகொண்டு ப்ரஹ்ம நிலையில் உறைந்திருக்கும் ஒருவன் எப்படி இருப்பான் என விவரிக்கிறார்.

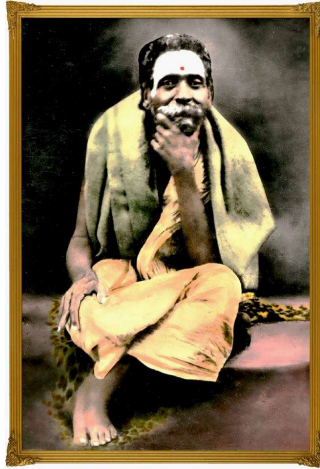
வழியில் கிடைத்த கிழிந்த ஆடையை எடுத்துடுத்தி, நல்லது கெட்டது என்ற (சுக, துக்கம்) காரியங்களிலிருந்து விடுபட்டு, எப்பொழுதும் தியான நிலையில் ப்ரஹ்ம நிஷ்டையில் இருக்கும் ஒரு யோகி

பஜகோவிந்தம்

ஒரு குழந்தையைப் போல் அல்லது ஒரு உன்மத்த பித்தனைப் போல் திகழ்வான். அதாவது, பைத்தியக் காரனைப் போன்று காணப்படுவான்.

ஏன்? அப்படி பைத்தியக்காரனைப் போன்று என்று கூறுகின்றார் என்றால், குழந்தையும் பித்தனும் எப்படி நல்லது கெட்டதைப் பிரித்தறிவார்கள்?

அவர்களுக்கு எல்லாம் ஒன்றேதான். இருமைகளால் ஆன வித்தியாசம் இவர்களுக்கு இருக்காது. ஒரு பித்தனையும் ஒரு யோகியையும் பிரித்தறிய இயலாது. அவர்கள் எப்பொழுதும் சுக, துக்கத்தை உணர மாட்டார்கள்.

இதற்குச்சான்று, திருவண்ணாமலையில் சதா தவத்தில் இருந்த ஸ்ரீ சேஷாத்ரி ஸ்வாமிகள் ஆவார். அவர் இதேப்போல வழியில் கிடைத்ததை எடுத்து உடுத்துவார், வழியில் கிடைத்ததை எடுத்து புசிப்பார், தடியால் அடிப்பார், கடைகளில் புகுந்து துணிகளைக் கிழிப்பார், பொருள்களை வாரி இறைப்பார்.

ஆனால் அதன் உடமைகளுக்கும் நஷ்டம் ஏற்படாது என்று மட்டுமல்ல அவர்கள் வியாபாரம் செழிக்கும். இது கண்கூடாக அனுபவித்தோர் பலர் திருவண்ணாமலையில் உண்டு.

அவர் பரம யோகியாய்த் திகழ்ந்து பகவான் ஸ்ரீ இரமண மஹரிஷியை உலகிற்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தார்.

कस्त्वं कोहं कुत आयातः
का मे जननी को मे तातः /
इति परिभावय निज संसारं
सर्वं त्यक्त्वा स्वप्न विचारम् // 23 //

கஸ்த்வம் கோஹம் குத ஆயாத:
கா மே ஜனநீ கோ மே தாத: /
இதி பரிபா⁴வய ஸர்வமஸாரம்
விஸ்வம் த்யக்த்வா ஸ்வப்னவிசாரம் // 23 //

kastvaM kohaM kuta aayaataH
kaa me jananii ko me taataH .
iti paribhaavaya sarvamasaaaram.h
vishvaM tyaktvaa svapna vichaaram.h .. (23)

பொருள்:

நீ யார்? நான் யார்? எங்கிருந்து வந்தேன்? என்
தாய் யார்? என் தகப்பன் யார்? இந்த உலகம் ஒரு
சாரமில்லா வஸ்து, அது ஒரு ஸ்வப்னம் (கனவு) போல்
என சிந்தித்து உலகத்தை விடு (மறந்து விடு).

தெளிவுரை:

பகவான் ஸ்ரீ இரமண மஹரிஷி இதைத்தான் கூறியிருக் றார். அதாவது, உன்னை நீ அறிந்துக் கொள்.

எப்படி?

நீ யார்? நான் யார்? எனது தாய் தகப்பன் யார்? இந்த உலக வாழ்வு ஒரு கனவு போன்றது என்பதை மனதில் சிந்தனை செய் என்று.

உடல் வாழ்க்கை உலகில் இருக்கும்போதே, இந்த உலகம் ஒரு ஸ்வப்னம் (கனவு) போல, நீ, நான், தாய், தகப்பன் என்றெல்லாம் உறவு கொண்டாடுவது வெறும் ஆசாபாசத்தால், இப்படி வேறுபாடு ப்ரஹ்மத்திற்கு இல்லை, நாம் ப்ரஹ்மத்தின் அம்சம் என்று இப்படி விடாது சிந்தனை செய்தால் ப்ரஹ்மமாகவே திகழலாம்.

அதுதான் நித்திய. சத்திய ஆனந்த நிலை. கீதையில் பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணனும் இதைத்தான் கூறுகின்றார்.

பஜகோவிந்தம்

இந்த உற்றார் உறவினர்கள், நல்லது, கெட்டது, சுகம் துக்கம் போன்ற இருமைகள் வெறும் மாயை. இந்த உலகம் ஒரு ஸ்வப்ன (கனவு) வடிவம். அதில் நிகழும் வாழ்க்கை அநித்தியம் என அறிந்துக் கொள் என அர்ஜுனனுக்கு பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் உரைக்கின்றார். இப்படி மனத்தில் உறுதியாக சிந்தனை செய்தால் நாம் முக்தி அடையலாம்.

त्वयि मयि सर्वत्रैको विष्णुः
व्यर्थं कूप्यसि मय्यसहिष्णुः ।
भव समचित्तः सर्वत्र त्वं
वाञ्छस्यचिराद्-यदि विष्णुत्वम् ॥ 24 ॥

த்வயி மயி சான்யத்ரைகோ விஷ்ணு:
வ்யர்த³ம் குப்யஸி மய்யஸஹிஷ்ணு: /
ப⁴வ ஸமசித்த: ஸர்வத்ர த்வம்
வாஞ்ச²ஸ்யசிராத்³யதி³ விஷ்ணுத்வம் // 24 //

tvayi mayi chaanyatraiko vishhNuH
vyarthaM kupyasi mayyasahishhNuH .
bhava samachittaH sarvatra tvaM
vaaJNchhasyachiraadyadi vishhNutmam.h .. (24)

பொருள்:

உன்னிலும், என்னிலும், எல்லாவற்றிலும் ஒரே சக்தியாக விஷ்ணு (இறைவன்) வீற்றிருக்கின்றார். பொறுமையிழந்து நீ எனனிடம் கோபம் கொள்கின்றாய். எல்லாவற்றிலும், எல்லோரிலும் நீ அந்த இறைவனை காண். பேதங்களை உருவாக்கும் அஞ்ஞானத்தை துற.

தெளிவுரை:

சமபாவனை வருவதற்கு வழி காட்டுகின்றார். நாம் எல்லோரிலும், உலகிலுள்ள எல்லா வஸ்துக்களிலும் உயிராக ஓர்சக்தி திகழ்கிறது. அதைத்தான் "இறைவன்" எனக் கூறுகின்றோம்.

அப்படியானால், ஒருவன் மற்றொருவன் மீது காண்பிக்கும் க்ரோதம் (கோபம்) சரியல்லவே. கோபம் ஏன் வருகின்றது?

பொறுமை இல்லாததால்.

பொறுமை ஏன் இல்லாதாகிறது?

நான் வேறு, நீ வேறு, மற்றவைகள் தனித்தனி
என அஞ்ஞானத்தால் உண்டாகும் பேதமே.

உலகில் எல்லா வஸ்துக்களிலும் திகழும் சக்தி
(இறைவன்) ஒன்றேதான். அப்படியானால் இந்த பேதம்
ஏன் வருகின்றது?

அதுதான் அஞ்ஞானம் (அறிவீனம்) எனப்படுவது.

இந்த அஞ்ஞானம் அகன்றால், இந்த தனித்தனி
பேதமும் அகலும்.

மேலே சொன்ன உண்மை புரியும். அப்படி
புரிந்தால் எல்லாற்றிலும் இறைவனைக் காண்முடியும்.

இந்த நிலைக்கு 'சமபாவனை' எனப் பொருள்.

இந்த நிலையைத்தான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர்
யுத்தக்களத்தில் அர்ஜுனனுக்கு ஞானக்கண் தந்து தன்
விஸ்வரூப தரிசனத்தில் கண்கூடாக காண்பித்தார்.
அங்கு அர்ஜுனன் இந்த உலகம் முழுவதும், அதிலுள்ள
சராசராங்கள், தான், கிருஷ்ணன், யுத்தக்களம், அதில்

நிறைந்து நிற்கும் வீரர்கள் எல்லாவற்றையும் கண்டான். பிறகு அவனுக்கு ஞானோதயம் வந்தது.

ஸ்ரீ ஸதாசிவ ப்ரஹ்மேந்த்ர ஸ்வாமிகள் தான் இயற்றிய பஜனை பாடல்கள் ஒன்றில் இதை "ஸ்ர்வம் ப்ரஹ்ம மயம்" என எடுத்துரைத்திருக்கிறார். அவர் பெரிய ஞானி.

ஸ்ரீ தியாகராஜ ஸ்வாமிகள் தன் கீர்த்தனைகளில் இதைத்தான் "எல்லாம் ராமமயம்" என பாடினார். அவர் பக்திமான். எல்லாவற்றிலும் அவர் இறைவன் ராமனையே கண்டார். ஞான மார்க்கம் பக்தி மார்க்கம் இரண்டிலும் இதைத்தான் தந்திரு றார்கள் பெரியோர்கள்.

शत्रौ मित्रे पुत्रे बन्धौ
मा कुरु यत्नं विग्रह सन्धौ /
सर्वस्मिन्नपि पश्यात्मानं
सर्वत्रोत्-सृज भेदाज्ञानम् // 25 //

சத்ரௌ மித்ரே புத்ரே ப³ன்தௌ⁴
மா குரு யத்னம் விக்³ரஹஸன்தௌ⁴ /
ஸர்வஸ்மின்னபி பஸ்யாத்மாநாம்
ஸர்வத்ரோத்ஸ்ருஜ பே⁴தா³ஜ்ஞானம் // 25 //

shatrau mitre putre bandhau
maa kuru yatnaM vighrahasandhau
sarvasminnapi pashyaatmaanaM
sarvatrotsRija bhedaaGYaanam .. (25)

பொருள்:

எதிரிகளிடமும், நண்பர்களிடமும், மகனிடமும்
உற்றார் உறவினர்களிடமோ அபிமானம் வைத்துக்
கொண்டு அவர்களிடம் விருப்பு, வெறுப்பு கொள்ளாதே.
(உனக்கு) விரைவில் (பல பிறவிகளில் பிறக்காமல்)
விஷ்ணுபதம் (ப்ரஹ்மதவம் அல்லது ஆத்ம
ஸாக்ஷாத்க்காரம்) கிடைக்க வேண்டுமானால்,

எல்லாவற்றிலும் இறைவனைக் காணும் சமபாவனை நிலையை அடைவாயாக.

தெளிவுரை:

சத்தியநிலை பெற, ஆசாபாசத்தை விட்டால் மட்டும் போதாது, ஈல்லாற்றிலும் ஏக சக்தியாக விளங்கும் அந்த பரமாத்ம தத்துவத்தை உணரவேண்டும். இதற்கு விருப்பு, வெறுப்பு, சுகம், துக்கம், நான், நீ போன்ற இருமைகள் கொண்ட பாவனை நீங்கி, எல்லாம் ப்ரஹ்ம மயம் என்ற சமபாவம் வரவேண்டும். அதைத்தான் இங்கு வலியுறுத்துகிறார்.

இங்கு சத்ருக்கள், மித்ரர், புத்திரன், பந்துக்கள் என்று மட்டும் சொல்லவில்லை. இப்படி சொல்வ திலிருந்து, எல்லா ஜீவராசிகளும் உள்படும்.

உதாரணமாக, இவைகள் நான்கை மட்டும் குறிப்பிட்டுக் கூறுவதினால், இதில் எல்லா வித பந்தங்களும் அடங்கி விடுகின்றன.

कामं क्रोधं लोभं मोहं
त्यक्त्वा॒ २ २ त्मानं पश्यति सो॒ २ हम् ।
आत्मज्ञान विहीना मूढाः
ते पच्यन्ते नरक निगूढाः ॥ 26 ॥

காமம் க்ரோத⁴ம் லோப⁴ம் மோஹம்
த்யக்த்வாத்மானம் பஸ்யதி ஸோஹம் /
ஆத்மஜ்ஞானவிஹீனா மூடா⁴:
தே பச்யன்தே நரகனிகூ³டா⁴: ॥ 26 ॥

kaamaM krodhaM lobhaM mohaM
tyaktvaa.atmaanaM bhaavaya ko.aham.h .
aatmaGYaana vihiinaa muuDhaaH
te pachyante nakaniguuDhaaH .. (26)

பொருள்:

காமம் (ஆசை), க்ரோதம் (கோபம்), லோபம் (கஞ்சத்தனம்), மோஹம் (பற்று) முதலிய (துர்குணங்களை) கெட்ட குணங்களை விட்டு உன்னுள் "நான் யார்?" என்று விசாரம் மேற்கொள். ஆத்மஞானம் இல்லாதவர்கள் மூடர்கள், அவர்கள் இவ்வுலகிலேயே நரக வேதனைக்குள்ளாவார்கள்.

தெளிவுரை:

நம்மை நசிப்பது காம, க்ரோத, லோப, மோஹ, மத, மாத்ஸர்யம் என்ற 6 துர்குணங்கள்.

காமம் என்பது கீழ்த்தரமான ஆசை, க்ரோதம் என்றால் கோபம், லோபம் என்பது கஞ்சத்தனம், மோஹம் என்பது அஞ்ஞானம், மதம் என்றால் கர்வம், மாத்ஸர்யம் என்பது விரோதம் இப்படிப்பட்ட துர்குணங்கள் நம்மை ஆட்டி படைப்பதால் நாம் நம் சுய நிலையை மறந்து உலகத்தில் சுக துக்கதிகளில் நலிந்து நரகவேதனைப் படுகிறோம்.

இதிலிருந்து விழுக்கி வேண்டுமானால், இந்த குணங்களை விட்டு, முதலில் நான் யார்? என்ற உண்மையை அறியவேண்டும். அப்படி உண்மையை அறிந்து ஆத்ம ஞானம் அடையாதவர்கள் இந்த உலகிலேயே நரகவேதனை பட்டு உழலுகிறார்கள் என்று எடுத்துரைக்கிறார்.

இப்படி அஞ்ஞானத்தில் மூழ்கி இந்த சம்ஸார சாகரத்தில் பல கஷ்டங்களை அனுபவிக்கின்றவர்கள் ஞானம் பெறாதவர்கள்.

இதிலிருந்து தப்ப, நம்முள் நான் யார்? என்ற சிந்தனையில் மூழ்கி ஆத்மஸ்வரூப ஞானம் பெறவேண்டும். இதை ஸ்ரீ ரமண மஹரிஷி "உன்னை நீயே உணர்ந்துகொள்" என கூறியிருக்கிறார்.

गेयं गीता नाम सहस्रं
ध्येयं श्रीपति रूपम्-अजस्रम् /
नेयं सज्जन सङ्गे चित्तं
देयं दीनजनाय च वित्तम् // 27 //

கே³யம் கீ³தா-நாமஸஹஸ்ரம்
தீ⁴யேயம் ஸ்ரீபதி-ரூபமஜஸ்ரம் /
நேயம் ஸஜ்ஜன-ஸங்கே³ சித்தம்
தே³யம் தீ³னஜனாய ச வித்தம் // 27 //

geyaM giitaa naama sahasraM
dhyeyaM shriipati ruupamajasram .
neyaM sajjana saNge chittaM
deyaM diinajanaaya cha vittam. .. (27)

பொருள்:

பகவத் கீதையைப் படி, (கீதாசார்யனின்) 1000 நாமத்தை சொல், லக்ஷ்மீபதியின் (விஷ்ணுவின்) ரூபத்தை மனதில் தியானம் செய், சாதுக்களுடன் (சத்ஜனங்களுடன்) கூட்டுறவு கொள், அறியாமையில் உள்ள தீனஜனங்களுக்கு (ஏழ்மையானவர்களுக்கு) தனத்தை தானம் செய்.

தெளிவுரை:

நம் ஆசாபாசத்தையும், துர்குணங்களையும் விட்டால் மட்டும் போதாது, நல்ல காரியத்தில் ஈடுபடவேண்டும். அவை ஏவை? கீதை என்பதை சகல சாஸ்திரங்களை உள்ளடக்கிய ஒரு உன்னதமான, படித்து அறிந்துக்கொள்ள வேண்டியது என இதற்கு அர்த்தம் கொள்ளவேண்டும்.

பகவான் நாமாவை உச்சரிப்பது. பூசை செய்தல் என பரந்த மன நிலையில் எடுத்து கொள்ளவேண்டும். மனதில் இறைவன் ஸ்வரூபம் காணுதல் தியானம் என கொள்ளவேண்டும்.

பஜகோவிந்தம்

பிறகு சத்சங்கம், தான தர்மங்கள் செய்வது என இப்படி உடல், மனம், புத்தி மூன்றையும் நல் வழியில் செலுத்தல் வேண்டும். அதற்கு, பாராயணம், ஜபம், சத்சங்கம், என வழி வகுத்திருக்கிறார்கள் பெரியோர்கள். இப்படி செய்யும்போது, அஹங்காரம், மமகாரம் போய், எல்லோரும் ஒன்றே என்ற பாவம் உண்டாகும். இது ஆத்ம சிந்தனைக்கு உதவியாக அமையும்.

सुखतः क्रियते रामाभोगः
पश्चाद्धन्त शरीरे रोगः /
यद्यपि लोके मरणं शरणं
तदपि न मुञ्चति पापाचरणम् // 28 //

சுக²த: க்ரியதே காமாபோ⁴க:³
பஸ்சாத³ன்த சரீரே ரோக:³ /
யத³யபி லோகே மரணம் சரணம்
தத³பி ந முஞ்சதி பாபாசரணம் // 28 //

sukhataH kriyate raamaabhogaH
pashchaaddhanta shariire rogaH .
yadyapi loke maraNam sharaNam
tadapi na muJNchati paapaacharaNam.h .. (28)

பொருள்:

இந்திரிய சுகத்தை நாடுகிறோம். அதன் விளைவாக உடல் நோயில் தத்தளிக்கின்றத. மரணம்தான் எல்லாவற்றிற்கும் முற்றுப்புள்ளி என்று அறிந்தும், பாப செயல்களிலிருந்து (மனிதன்) விலகுவதில்லை.

தெளிவுரை:

ஐயஹோ! என்ன பரிதாபமான நிலை! மனிதன் இந்திரியத்தால் கிடைக்கும் சுகங்களை அனுபவிக்கின்றான். அதன் விளைவாக உடல் நலம் இழந்து வியாதியில் உழலுகின்றான். மரணம் இந்த உலக வாழ்வுக்கு ஒரு முற்றுப்புள்ளி எனத் தெரிந்தும், தான் செய்யும் பாபச்செயல்களிலிருந்து விலகுவதில்லை.

இதை என்னவென்று சொல்வது?

அஞ்ஞானம் என்றல்லாமல் வேறென்ன?

ஒருபுறம் ஆத்மஞானத்திற் வழிகாட்டி, மறுபுறம் உலக வாழ்க்கையின் தரத்தை சுட்டிக்காட்டுவதில்

இருந்து நமக்கு நல்வழி எது?, ஆபத்தான வழி எது?
என்று இரண்டையும் எடுத்துரைக்கின்றார் பகவான் ஸ்ரீ
சங்கரர்.

மனித இயல்பு என்ன?, அதை எப்படி
நல்வழியில் திருப்பவேண்டும் என இரண்டு
பக்கத்தையும் புரட்டி பார்த்த பலன் கிடைக்கின்றது.

अर्थमनर्थं भावय नित्यं
नास्ति ततः सुख लेशः सत्यम् /
पुत्रादपि धनभाजां भीतिः
सर्वत्रैषा विहिता रीतिः // 29 //

அர்த²மனர்த²ம் பா⁴வய நித்யம்
நாஸ்திதத: சு²லேஸ: ஸத்யம் /
புத்ராத³பி த⁴னபா⁴ஜாம் பீ⁴தி:
ஸர்வத்ரைஷா விஹிதா ரீதி: // 29 //

arthamanarthaM bhaavaya nityaM
naastitataH sukhaleshaH satyam.
putraadapi dhana bhaajaaM bhiitiH
sarvatraishhaa vihaa riitiH .. (29)

பொருள்:

சொத்து (இருப்பது) நல்லதல்ல. அதை எப்பொழுதும் நினைத்துக்கொண்டு அதிலிருந்து சுகம் கிடைப்பதில்லை, இதுதான் சத்தியம். தனவான்கள் தங்கள் புத்திரர்களால் பீதி அடைகின்றார்கள். இதுதான் உலகத்தில உள்ள தற்போதைய நியதி.

தெளிவுரை:

என்ன ஒரு சத்தியமான வார்த்தை!

சொத்திருந்தால் கூடவே பயம் வரும். அதை கட்டிக்காக்க வேண்டும். யாரும் திருடக்கூடாது. அது குறையாமல் இருக்க வேண்டும் என்ற பேராசை வரும். அதிலிருந்து ஏக்கம், பயம், கருமித்தனம் முதலிய குணங்கள் வந்து சேரும். மன நிம்மதி இராது.

சொத்திருந்தால் சுகம் வரும் என்று இப்போது கூற முடியுமா?

இல்லை. துக்கம் தான் வரும் இல்லையா?

தனவான்கள் தங்கள் பிள்ளைகளையே கண்டு பயப்பட வேண்டியதாயிருக்கின்றது. ஏனென்றால் அவர்களுக்கு தனம் தரவில்லையேல் அவர்கள் தொல்லை தருவார்கள், சண்டை சச்சரவு எழும். அவர்களுக்குள் மோதல் வரும். இது மட்டும் போதாது என்று அந்த பிள்ளைகளிடமிருந்து தனவான்களுக்கு மரணபயம் கூட வரும். பலர் தங்கள் பிள்ளைகளால் கொல்லப்பட்டிருக்கின்றார்கள்.

இதை பத்திரிகைச் செய்திகளிலிருந்து தெரிந்து கொண்டுள்ளோம். "பணம் ஆளை கொல்லும்" என்ற பழமொழி சரியாகி விட்டது.

மிகப் பெரிய ராஜ்ஜியத்தில் ஐந்து வீடுகளைக்கூட பாண்டவர்களுக்கு துரியோதனன் கொடுக்க மறுத்ததினால்தான் மகாபாரதப் போர் மூண்டது. அதனால், பல உற்றார் உறவினர்கள், சகோதரர்கள் கொல்லப்பட்டார்கள்.

प्राणायामं प्रत्याहारं
नित्यानित्य विवेक विचारम् /
जाप्यसमेत समाधि विधानं
कुर्व वधानं महद्-अवधानम् // 30 //

ப்ராணாயாமம் ப்ரத்யாஹாரம்
நித்யானித்ய விவேகவிசாரம் /
ஜாப்யஸமேதஸமாதி⁴விதா⁴னம்
குர்வவதா⁴னம் மஹத³வதா⁴னம் // 30 //

praaNaayaamaM pratyahaaraM
nityaanitya vivekavichaaram.
jaapyasameta samaadhidhaanaM
kurvavadhaanaM mahadavadhaanam .. (30)

பொருள்:

பிராணாயாமம் செய்தல், இந்திரிய அடக்கம்
கொள்தல், நித்திய, அனித்திய வஸ்துக்களை வகை
பிரித்து ஆறிதல், ஜபம் செய்து மனதை அடக்குதல்
போன்றவைகளை மிக கவனமாகச் செய்.

தெளிவுரை:

நல்லது கெட்டதுகளை சுட்டிக்காட்டி, அதன் விளைவுகளையும் தந்து, ஆத்ம விசாரம் செய்து கடைத்தேறு என்று கூறினால் மட்டும் போதுமா? ஆத்மவிசாரம் எப்படி செய்ய வேண்டும்?

ஆத்ம விசாரத்திற்கு முன்னோடியாக நாம் செய்ய வேண்டிய, செய்யக்கூடாதன போன்ற விஷயங்களை எடுத்துரைத்ததோடு மட்டும் நில்லாமல், ஆத்ம ஞானத்திற்கு என்ன வழி? என்றும் தெள்ள தெளிய தருகின்றார்.

பிராணாயாமத்தால் மூச்சை அடக்குவதும், மனதை அடக்குகின்றேன் எனக் கட்டுப்படுத்த முயற்சிப்பதும், பிரத்யாகாரத்தால் இந்திரியங்களை அடக்குவதும், போன்றவைகளை தக்க வழிகாட்டியின் மூலமாக அறிந்து, இதில் நல்லது, கெட்டது என வகைப் பிரித்தறிவதினால் உண்டாகும் விவேகம் (புத்தி சூக்ஷ்மத்தை) விசாரத்தினால் மட்டுமே உண்டாகும் என்றும், ஜபம் மூலம் ஏகாக்ர சித்தத்துடன் இருப்பதும் (தியானம்), கடைசியில் ஆத்ம சாக்ஷாதக்காரம் எனும் சமாதி நிலைக்கு அது கொண்டு சேர்க்கும் என்றும்,

பஜகோவிந்தம்

எப்போதும் அந்த ஆத்ம நிஷ்டையில் நிற்பது ஒன்றே
நிலையான தியானம் என்றும், அதுவே, சமாதி நிலை
என்றும் கூறி, இந்த வழியை மிக கவனமாகவும்
கருத்துடனும் செய்ய வேண்டும் என்கின்றார்.

गुरु चरणाम्बुज निर्भरभक्तः
संसाराद्-अचिराद्-भव मुक्तः /
सेन्दिय मानस नियमादेवं
द्रक्ष्यसि निज हृदयस्थं देवम् // 31 //

கு³ருசரணாம்பு³ஜ-னிர்⁴ரப⁴க்த:
ஸம்ஸாராத³சிராத³ப⁴வ முக்த: /
ஸேன்த்³ரியமானஸ-னியமாதே³வம்
த்³ரக்ஷயஸி நிஜஹ்ருத³யஸ்த²ம் தே³வம் // 31 //

gurucharaNaambuja nirbhara bhakataH
saMsaaraadachiraadbhava muktaH .
sendriyamaanasa niyamaadevaM
drakshyasi nija hR^idayasthaM devam. .. (31)

பொருள்:

குருவின் சரணாரவிந்தத்தை நிரந்தர பக்தி சிரத்தையுடன் இறுக பற்றி (மேற்கூறிய படி) மனோநிக்ரஹம், இந்திரியக் கட்டுப்பாடு முதலிய வழியை பின்பற்றி இந்த ஜனன, மரண சம்சாரத்திலிருந்து விடுபட்டு, உன் இதயத்துள் நிரந்தரமாக பிரகாசிக்கும் அந்த (இறைவனை) ஆத்மஸ்வரூபத்தை அடைவாயாக.

தெளிவுரை:

நாம் ஏதொரு காரியம் செய்யும்போதும் குருவின் அருள் கிடைக்க வேண்டும். அவர் காட்டிய வழியில் செல்ல வேண்டும். குரு கிருபை இல்லையேல் நம் பிரயத்தனம் பலம் தராது.

நம்மால் இறைவனை அறிய முடியாது போய்விடும். (அதாவது ஆத்ம ஸாக்ஷாதக்காரம் உண்டாகாது). அதற்கு குரு வழிகாட்ட வேண்டும். "குருவருள் இல்லையேல் திருவருள் இல்லை" என்ற மகாவாக்கியம் இங்கு கவனத்திற்கு வரவேண்டும்.

அந்த சத்குருவிற்கு நாம் அவசியம் கடமை பட்டிருக்கின்றோம். அவர் சொல்லில் அதிக நம்பிக்கை வைத்து, அவர் கூறியபடி இயங்கினால், அவர் அருள் நிச்சயம் கிடைக்கும்.

அப்புறம் நமக்கு வெற்றிதான். இந்த மஹாதத்துவத்தை கடைசியில் வைத்திருக்கிறார். நம்பிக்கையுடன் குருவின் பாதகமலத்தை பிடித்து, அவர் காண்பித்தபடி மனோலயம், இந்திரிய அடக்கம், ஜபம், தியானம் இப்படி செய்தால், சமாதி நிலை கிடைக்கும்.

இப்படி தியான நிலை நீடித்திருந்தால் அதாவது உலக நினைப்பு இல்லாமல் எப்பொழுதும் ஆத்ம ஸ்வரூப அனுபூதி நிலையில் இருந்தால், அதுதான் "சமாதி" எனப்படும். இது தான் ஆத்ம சாக்ஷாத்காரம் எனப்படும் நிலை. இது தான் மனித வாழ்வின் நோக்கம். இதுவேதான் ஒவ்வொரு மனிதனின் வாழ்வின் ரகசியமும் கூட.

நிறைவுற்றது!

பஐகோவிந்தம்

(வாழ்க்கையின் உண்மைத் தத்துவம்)

ஸ்ரீ ஆதிசங்கர் அருளியது

புரக்ஞன்